

4822

1042

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

8K8.421
SAN

ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ
ಬೆಂಗಳೂರು.

వి. సి. అవర సుకృత
గ్రంథదాన

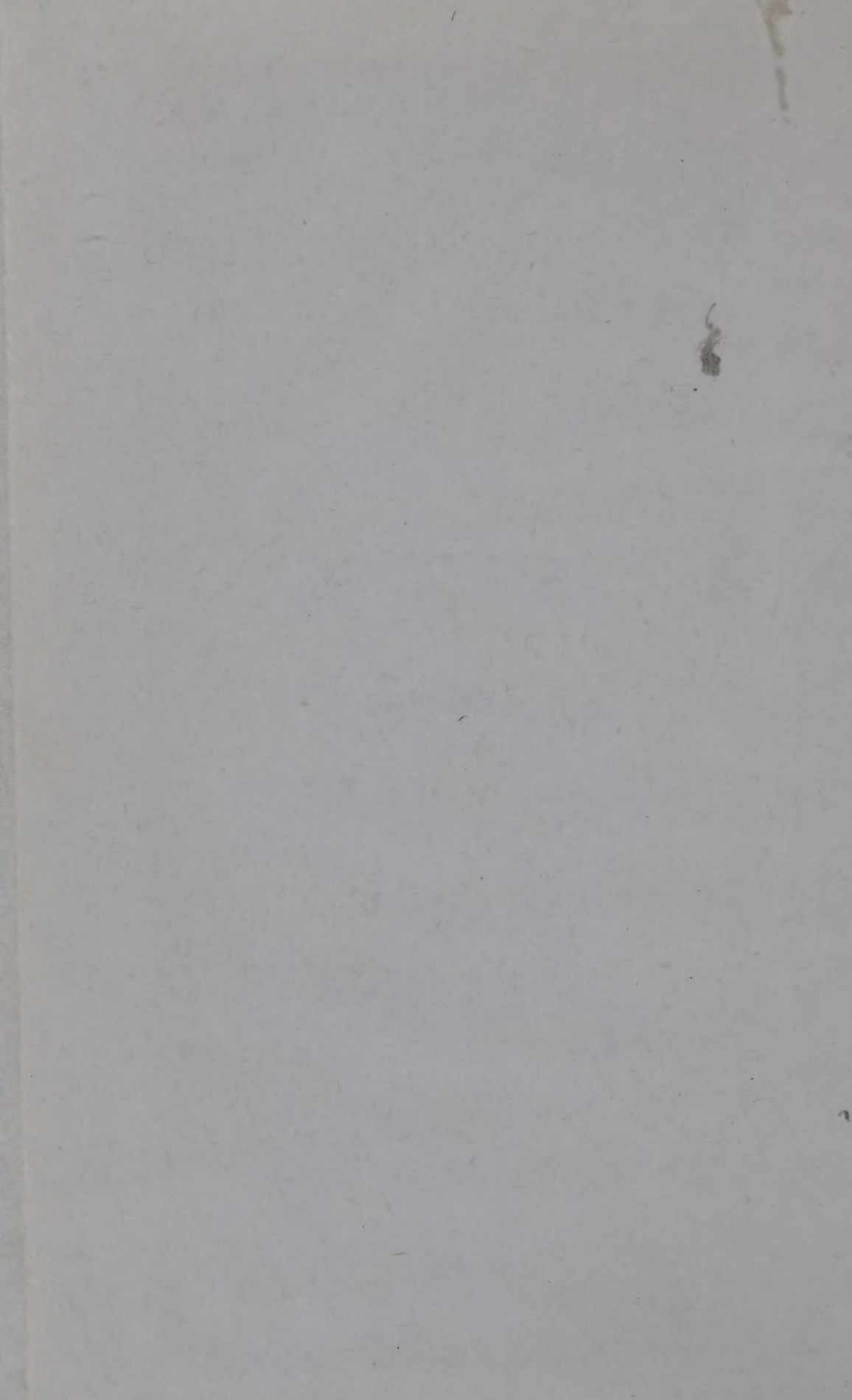
శ్రీ వి. నిత్యారామకవచం

ప్రతిబంధ

శ్రీ నివాస

హరిగ్రంథం

25.5.70

ವಿ. ಸಿ. ಅಪರ ನುಕ್ಕಳ
ಗ್ರಂಥದಾನ

4822

ವಿ. ಸಿ. ಅನರ ಸುಕ್ಕಳ
ಗ್ರಂಥದಾನ

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ

ಬೆಂಗಳೂರು.

ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ: ೧೯೬೯

ರೂ. ೧-೨೦

ಶಿಕ್ಷಕರ ಸಂಘ
SAN

೨೨/೧೮೫೯

ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೂ ಕಾದಿರಿಸಿದೆ

ಬಿ. ಎಂ. ಶ್ರೀ ಸ್ಮಾರಕ ಸ್ಮಾರಕ

ಗ್ರಂಥ ಭಂಡಾರ

ಕ್ರಮ ಸಂಖ್ಯೆ ೫೮೨

ವರ್ಗ

ವರ್ಗ ಸಂಖ್ಯೆ

ಬಂದಿ ತಾ. ೨೫/೧೨/೫೯

ಜೆ.ಲೆ.

ಮುದ್ರಣ:

ಪ್ರಧಾನ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್

ಬೆಂಗಳೂರು.

ಮುನ್ನುಡಿ

ಇದು ನಾನು ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ಬರೆದ ವಿದ್ಯೆಗಳ ಸಂಕಲನ. ಹಲವು ಆಕಾಶವಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅದರ ಪ್ರವರ್ತಕರ ಅನೇಕ್ಷೆಯಂತೆ ರೂಪುಗೊಂಡವು. ಎರಡು ಕವಿತೆ ಹೊರತು ಉಳಿದವು “ಜೀವನ” ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅವು ರಚಿತವಾದ ತರುಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದುವು. ಮಹಮದ್ ಗುರುವನ್ನು ಕುರಿತ ಕಥನಕವನ “ನವರಾತ್ರಿ” ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಸೇರಲು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಒಬ್ಬ ಹಿಂದೂ ಮಿತ್ರರು ಹೇಳಿದಂತೆ, ಒಬ್ಬ ಮಹಮ್ಮದೀಯ ಮಿತ್ರರು ಹಿಂದೂ ಆಚಾರ್ಯರೊಬ್ಬರನ್ನು ಕುರಿತ ಕತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದಂತೆ, ಆ ಪುಸ್ತಕದ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕಥೆಯನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಯೋಚನೆ ಇತ್ತು. ಉಳಿದ ಕಥೆಗಳೇ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಆಗಿ ಇವನ್ನು ಆ ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ನಮ್ಮ ಆಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಕುರಿತ ಕಥೆ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಬರೆದು ಪ್ರಕಟವಾದ ಅಥವಾ ಆಗದ ಈ ಕವಿತೆಗಳು ನನ್ನ ಬರಹವನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆನ್ನುವವರಿಗೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಡೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ಮೊದಲಿನ ನನ್ನ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ತೋರಿಸಿದ ಅಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಸಹೃದಯರು ಇದಕ್ಕೂ ತೋರಿಸಲಿ ಎಂದು ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

ಬೆಂಗಳೂರು

ಸೌಮ್ಯ ಸಂವತ್ಸರ

ಅಶ್ವಿನ್ ಶುದ್ಧ ಸಪ್ತಮಿ

೧೬.೧೦.೬೯

ಶ್ರೀನಿವಾಸ.

ಪಂಕ್ತಿ

ಬಿ. ಎಂ. ಕೆ. ಸ್ವಾಮಿ ಸ್ವಾಮಿ

ಗ್ರಂಥಾಲಯ

ಕೆ.ಎಂ. ಸ್ವಾಮಿ

ಕೆ.ಎಂ. ಸ್ವಾಮಿ

ಕೆ.ಎಂ. ಸ್ವಾಮಿ

ಕೆ.ಎಂ. ಸ್ವಾಮಿ

ಕೆ.ಎಂ. ಸ್ವಾಮಿ

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

೧

ವರುಷವೆಲ್ಲ ಬಸಿರಲಿ ಬೆಳಸಿದ ಬೆಳೆ
ತುಂಬಿರೆ ಉಡಿಯಲ್ಲಿ ;
ಹೆರಳ ಕಪ್ಪ ಬೆಳಗುವ ಹೂವಾಗಿ
ಅರಿಲಿರೆ ಮುಡಿಯಲ್ಲಿ ;
ಮೂಡಲು ಬಡಗಲ ಮೂಲೆಯ ಗಾಳಿಯ
ಸೋಕಿಗಂಜಿ ಬೆರೆತ
ಗಿಡ ಮರ ಬಳ್ಳಿಯ ಒಡಲಲಿ ಪ್ರಕೃತಿ,
ಸಾಕೇ ಎದೆ ಕೊರೆತ,
ಮರಳಿ ಬರನೆ ಚೈತ್ರಾನಿಲ, ಬಾರವೆ
ಅಂದಿನ ಸುಖ ಶಾಂತಿ,
ಎಂದು ಸುಯ್ಯುತಿರೆ: ತಾಯ ಸಂತಯಿಸೆ
ಬಂದಿದೆ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ.

೧

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

“ತೆಂಕಣ ಮೊಗವಾಗಿರನೇ ಗ್ರಹಸತಿ
ಈಗ ? ಇಕೋ ಇತ್ತ
ಪ್ರಸನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನೆಸೆದನು ; ಇನ್ನದು
ಎಲ್ಲಾ ಸಂಪತ್ತ
ತಂದೇ ತರುವುದು. ಚೈತ್ರಾಸಿಲನಾ
ಅಪಾರ ದೂರದಲಿ
ನೆನೆದನು ಮೋಹದ ಬನವನೆ ನಾಡನು.
ನಿಲುವನೆ ಬಾರದಲೆ ?
ತೊರೆವನೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಯನು ಇಮ್ಮಾವನು ?
ಇದೊ ಪವನ ವದಂತಿ :
ಅಲರಿ ಎಲರವನು ಬಹುದ ಸೂಚಿಸಿದೆ,”
ಎಂದಿದೆ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ.

ರಾನುನ ಸುದ್ದಿಯ ದೇವಿಗೆ ಸಲಿಸಿದ
ಮಾರುತಿವೊಲು, ಹಬ್ಬ
ಪ್ರಕೃತಿಯ ಚಿಂತೆಯ ಹರಿಸಿದೆ ; ಕಳೆದಿದೆ
ಒಳಹೊರಗಿನ ಮುಖ್ಯ.
ಕೈಸೇರುವ ಮುನ್ನವೆ ಸುಖ ಮನದಲಿ
ಹಚ್ಚುವ ತಣ್ಣ ಬೆಳಕ
ಹೊಳಪಿನಿಂದ ಮೂಡಿದೆ ಎಲ್ಲೆಡೆಯಲಿ
ಅನಂದದ ಪುಳಕ.
ಚಳೆಯ ಕೊಡವಿ ಗಿಡ ಮರ ಲತೆ ತಳರಿವೆ ;
ಸಾರಿರೆ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ,
ಜನದಲಿ ನೆಲ ಬನ ಬಾನಲಿ ತೊಳಗಿದೆ
ಅಪೂರ್ವ ನವ ಕಾಂತಿ.

ಮೂತೆಯ ಸಂತಸ ಮಕ್ಕಳ ಮುಟ್ಟಿದೆ.
 ಹೊಲಗಳ ಹಸನೆಳ್ಳು,
 ಗದ್ದೆಯ ಬಯಲಿನ ಕಬ್ಬಿನ ಜಲ್ಲೆ,
 ಆಲೆಯ ಬಿಸಿಬೆಲ್ಲ,
 ಮಣ್ಣೆರೆತ ಕೊಂಬು ಸೋಗೆಯ ಅರಿಸಿನ,
 ಕಾಪಿನ ಹೊಸನೆಲ್ಲು,
 ಸೇರಿವೆ ಸಿರಿದಾರಿದ್ರೈವನೆಣಿಸದೆ
 ಊರ ಮನೆಯನೆಲ್ಲ.
 ಊರ ಕಾವ ಈ ತಾಯ ಸವೃದ್ಧಿ
 ಕಾಂಬುದು ಕಾಡಿನಲು,
 ಜನ ಬೆಳೆದ ಕಾಳಿನಿಸಿತು ಸೇರಿರಲು
 ಹಕ್ಕಿಯ ಗೂಡಿನಲು.

ಅನ್ನ ಬಂದೆಡೆಗೆ ಅದನುಂಬ ಬಾಯಿ
 ಬಾರದೆ ಇದ್ದೀತೆ ?
 ತಂದಿಹಳೆಳೆಯುಸಿರನು ತಾಯ್ ಮನೆಗೆ
 ಗೂಡಿಗೆ, ಸಂಪ್ರೀತೆ.
 ಅರಸಿತಿ ಬೇಡಿತಿ ಹಸುಳೆಯ ಹೆತ್ತಿರೆ,
 ಹೆತ್ತು ಎಳೆಯ ಮರಿಯು,
 ಕಾಗೆ ಕೋಗಿಲೆ ಸಾರ್ಚಿವೆ ಜಗದಲಿ
 ಆಶೆಯ ವಲ್ಲರಿಯು.
 ನಳಿಯೆಳೆ ಬಾಳಿನ ಸೊಂಪನು ಸೂಸುತ
 ಸಂದಿರೆ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ,
 ತಳಿತಿದೆ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಯಾವುದೊ ವಿಭ್ರಮ,
 ಏನೊ ಸುಸಂಭ್ರಾಂತಿ.

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಗೊಂಚಲು ಗೊಂಚಲು ಹೂತಿದೆ ಮಾವು :
ಹೂತುರುಗದೆ ಸುರಗಿ ?
ಮಲ್ಲಿಗೆ ಅರಳಲಿ ಮಲರಲು ತೊಡಗಿದೆ.
ಏತಕೊ ಮನ ಕರಗಿ
ಬನದಾಳದಿ ಕೂ ಎಂದೆಳೆ ಕೋಗಿಲೆ
ಕರೆದಿದೆ ; ಅಕೊ ಕುಕಿಲು.
ದಿನ ದಿನ ಹರಿದಿರೆ ನಿಡಿನಿಡಿದಾಗಿ
ಬೆಳೆಯುತ್ತಲಿವೆ ಹಗಲು.
ಮನಜಲ ತಿಳಿದಿವೆ ; ಗಂಧರ್ವರದೊ
ಕಿನ್ನರರದೊ ಎಂಬ
ಕೇಳಿ ಕೇಳಿಸದ ಮೃದು ಮಧುಗುಂಜನ
ತೀವಿದೆ ನಭದಿಂಬ.

೩

“ಹಿಂಗಡೆ ಚಳಿ, ನಿಡಿದಿರುಳು, ಹಿಮಂತ ;
ಮುಂದಿಹುದು ವಸಂತ.
ಸಾವು ಹುಟ್ಟು ಸುಖಬೇನೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ
ಕಡಲಿನ ಅಶ್ರಾಂತ
ಅಂತ್ಯ ವಿರಹಿತ ತರಂಗದೇರಿಳಿತ.
ಇಳಿತದ ಮಗ್ಗುಲಲೆ

೪

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಏರು ಇದೆ ಕಣಾ : ಮನ ಸಮ ಇರಲಿ ;
ಎದೆಯಲಿ ಹಿಗ್ಗಿರಲಿ ;
ಹಚ್ಚಡವಿರೆ ಜಳಿ ಭೋಗದ ವಸ್ತು ;
ಬೇಡ ವೃಥಾ ಚಿಂತೆ.
ನೋಡು ಬಾಳೊಳಿಹ ಒಳಿತು ಸಂತಸವ,
ಎಂದಿದೆ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ.

೪

ತುಂಬಿದ ಬೋಗುಣಿ ಹಾಲಿನು ಹೊಸಸೊಸೆ.
ಒಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇಕ್ಕಿ,
ಈ ಮನೆಯ್ಕಿರಿ ಇಂತು ಹೊಂಗಲಿನೆ,
ಹೊಂಗಿತು ಅದು ಉಕ್ಕಿ.
ಬೆಳಗಿಗೆ ತಾರಿಗೆ ಬಹ ಮಗಳನ್ನದ
ಬಣ್ಣದ ಹಿಡಿ ಹಿಡಿಯ
ಹಿಡಿದು ನಿವಾಳಿಸಿ, ಬೆಳೆಯೆ ಹರಸುವಳು.
ಒಡಹುಟ್ಟಿನ ಕುಡಿಯ.
“ಮನೆಯ ಸಂಪದದ ಮೂರ್ತಿಗಳಿವರು,
ಗೃಹಲಕ್ಷ್ಮಿಯರಿಂತಿ
ಹಡೆದ ಹೆಣ್ ಬಂದ ಹೆಣ್,” ಎಂದೋದಿಸಿ
ತೋರಿದೆ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ.

ಬಣ್ಣದ ರೇತಿಮೆ ಚಿನ್ನದ ಕಾಗಿನ
ಸೇಲಿಗಳನು ಉಟ್ಟು,
ಅಂದಿಗೆ ಕಂಕಣ ಬಂದಿ ಬಾವಲಿ
ಓಲೆ ಮೂಗುಬಟ್ಟು
ಕಂಠಿಕೆ ಜಡೆಬಿಲ್ಲೆ ಯಲಂಕರಣದ
ಹರದೆಯರೆಳೆ ಮಗುವ

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಎದೆಗಳಿಗಪ್ಪಿ, ಕಂಕುಳಲಿರುಕಿ,
ತನ್ನಾ ನಗೆಯುಗುವ
ಮೊಗದಲಿ ನೆರೆ ಹೊರೆ ಮನೆಗಳ ಸಾರಿ
ಎಳ್ಳು ಬೆಲ್ಲ, ಅಂತೇ
ಜಗಿಯ ಹರ್ಷವನು, ಬೀರುತ ನಡೆಯೆ
ಬೆಳಗಿದೆ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ.

ನಾಲಿಮ್ಮನ ಗುಡಿ ಮುಂಗಡೆ ಪಂದ್ಯಕೆ
ಸಂದಣಿಸಿದೆ ಮಂದಿ :
ಹಬ್ಬಕೆ ಬಂದಿಹ ಊರಳೆಯಂದಿರ
ನಗಲಿದುವೆ ಸುಸಂಧಿ.
“ದೇವಿಯ ಮುಂಗಡೆ ಬಿದ್ದಿಹ ಗುಂಡನು
ಎತ್ತಿರಿ : ಏನಳವೆ ?
ಇಲ್ಲವೆ ನಮ್ಮಾ ಹುಡುಗಿಯನಾಳಲು
ಅದೇನು ಕೇವಳವೆ ?”
ಒಕ್ಕೈ ನೋಡುವ ತೆರ ಅಳಿಯದಿರು
ನಗುತುಜ್ಜು ಗಿಸುವರು ;
“ಮೈದುನನಕ್ಕಗೆ ಸೋತೆ” ಎನ್ನುತ
ಊರನು ನಗಿಸುವರು.

ದನಗಳ ಮಾಳಕೆಬಿಡದೆಯೆ ಕೋಡಿಗೆ
ಬಣ್ಣ ಬಳಿದು, ಹೊಚ್ಚ
ಕುಚ್ಚು ವಸ್ತ್ರವನು ಕಟ್ಟಿ, ಒಕ್ಕಲು
ಮುಚ್ಚಂಜೆಗೆ ಕಿಚ್ಚ
ಅವನು ಹಾಯಿಸಿದೆ ; ತರುಣರು ಭಲದಲಿ
ಬೆಲೆತೊಡವಿನ ದನವ

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ತಡೆದು, ಸಿಂಗರವ ಸುಲಿದು, ತೋಳೆತ್ತಿ
ಮೆರೆದರು ಕಲಿತನವ.
ಅಂದು ಭೀಮ ಕರ್ಣಾರ್ಜುನರುಬ್ಬಿ
ಎದೆಯೊಳಾವ ತಂತಿ
ಮಿಡಿಯಿತು ಅದೆ ಮಿಡಿದಿದೆ ಧೀರರಲಿ
ಇಂದಿನ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ.

ದೀಪ ಹಚ್ಚಿರಲು ಮನೆಯಲಿ ಮಕ್ಕಳ
ಹಸೆಯಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ,
“ಮೇಲಾಗಿ ಬಾಳು ನೂರಾಗೆ ಬಾಳು,”
ಎಂದವರನು ಹರಸಿ,
“ದೇವನ ಕೃಪೆ ಸಿರಿ ಸಂತಸ ಚೆಲುವನು
ಸುರಿಯುತ್ತಿಂತು ನಿನ್ನ
ಸಾವಿರ ಕಾಲಕು ಸಲಹಲಿ ಮಗುವೇ
ಸುಖಿಯಾಗಿರು ಚಿನ್ನ,”
ಎಂದು ತಾಯ್ನಿ ರೆರೆವರು ಶೀರುಂಡೆ ಹೊನ್
ಹೂವನವರ ಮೇಲೆ:
ಅಕ್ಕರೆಯೆ ಶೀರು ಹೂ ಹೊನ್ನಾಗಿ
ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯ ವೇಳೆ.

ಸಂಜೆಗೆ ದೇವರ ಉತ್ಸವ ಊರಲಿ
ಬಿಜಯಿಸಿತೆಲ್ಲ ಕಡೆ ;
ಉದಯಕೆ ತೌರನು ಹರಸಲು ದೇವಿ
ಬರುವರು ಬಾವಿಯೆಡೆ.
ತುಪ್ಪದ ಅನ್ನ, ಸಕ್ಕರೆ ಪೊಂಗಲು,
ಪಾಯಸ ಪನಿನಾರ,

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಕಬ್ಬಿನ ಜಲ್ಲೆ, ಮಕ್ಕಳ ಲಲ್ಲೆ,
ಮಂಗಳ ಮಣಿಹಾರ,
ಸುಬ್ಬನ ಓಲಗ, ರಂಗನ ಡೋಲು,
ಸೈ ಬಾಜ ಬಜಂತ್ರಿ,
ಹಿರಿ ಕಿರಿಯೆಲ್ಲರ ಬಗೆಯ ತುಂಬುವವು,
ತುಂಬಲು ಸಂಕ್ರಾಂತಿ.

೫

ಸಕಲ ಪ್ರಕೃತಿ ಬಾಳ್ವೆಗೆ ಬಲ ನೆರೆಯೆ
ಸೆಳೆದುಸಿರೇ ಹಬ್ಬ ;
ಹೊರಗಿನ ಒಳಗಿನ ಐಸಿರಿ ಸೌರಭ
ನೆಯ್ದಿಹ ಸವಿಗಬ್ಬ :
ಜೀವದುಗಮ, ಅದ ಹೊರೆಯುವ ಮಮತೆ,
ಕಲೆ ಬೆಡಗು ವಿಲಾಸ,
ಭಲಗೆಲವು ಭಕ್ತಿ, ಜಿಲುಮೊಲವು ಶಕ್ತಿ,
ಸರಸ ವಿಮಲ ಹಾಸ,
ಇನಿತೆಲ್ಲ ಸೊಗಸ ಮೈಗೊಂಡು ಇದಿರು
ನಿಂದಿರೆ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ
ಬನದಲಿ ಮನದಲಿ ಮನೆಯಲಿ ನಾಡಲಿ
ಸೊರೆದಿದೆ ಸುಖಶಾಂತಿ.

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಈ ಮನ ಬನ ಮನೆ ನಾಡಲಿ ಒಳಿತನು
ಸೊರೆದಿಹ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ
ಸಾರು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಡೆಯನು ; ನಿನ್ನಯ
ಸುಖಶೀತಲ ಕಾಂತಿ
ಮಾನವನನ್ವಯವನು ಕಾಡುತಲಿಹ
ಬೇನೆ ಭಯಭ್ರಾಂತಿ
ಸಾವು ಶಂಕೆ ಕಷ್ಟಕೆ ಆದನಿತು
ನೀಡಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ.
ಇಲ್ಲಮೆ ಕಳ್ತಲು ಸಾವುಗಳಿಂದ
ಜಗವನು, ಸನ್ಮಂತ್ರಿ,
ಇರವಿನ ಬೆಳಕಿನ ಅಮೃತದ ಪದಕೆ
ನಡೆಯಿಸು ಸಂಕ್ರಾಂತಿ.

‘ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ’

ಮಾತೇ ಭಾರತಮಾತೇ
ಸಕಲ ಭುವನ ವಿಖ್ಯಾತೇ
ದೇವದೇವ ಸುಪ್ರೀತೇ
ಅಭಿಜಾತೇ ಪೂತೇ
ಮಾತೇ ಭಾರತಮಾತೇ

ಯುಗದಾದಿಯಲೀ ಭೂಮಿಯ ಹರಹನು
ದೃಷ್ಟಿಸಿ ಲೋಕೇಶ
ಚೆಲುವಿಗೆ ಹರ್ಷಿಸಿ ಇದರ ಮಧ್ಯದಲಿ
ಈ ಭಾರತದೇಶ
ಮಂಗಲ ಗುಣಗಳ ಮಂದಿರವಾಗಲಿ
ಹಿರಿದೆನಿಸಲಿ ಎನುತೆ
ತನ್ನ ಸತ್ಯವನು, ಕೃಪಾಳು, ನಿನ್ನೆಡೆ
ಇಟ್ಟನು ಹೇ ವಿನುತೆ.
ಮಾತೇ ಭಾರತಮಾತೇ.....

“ ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ ”

ಒಡೆಯನಾಣತಿಗೆ ಶಿರವನು ಬಾಗಿದೆ
ಸತ್ಯ ಧರ್ಮ ನಿಷ್ಠೆ ;
ಒಳ್ಳೆಯ ವ್ರತವನು ಲೋಕದ ಎದುರು
ತಳೆದು ನಿಂತೆ ಶ್ರೇಷ್ಠ ;
ಮೌಳಿ ಮಕುಟವೆನೆ ನಿಂತ ಹಿಮಾಚಲ
ನಿನ್ನಯ ಉನ್ನತಿಯ
ಬೆಳಗಿತು ; ಗಂಗೆಯ ವಾಹಿನಿ ಹಾಡಿತ್ತು
ಈ ಸಂಪನ್ನತೆಯ.
ಮಾತೇ ಭಾರತಮಾತೇ.....

ಶತಮಾನವ ಮರೆಯಿಸಿ ಶತಮಾನ
ಹೊಳೆ ಹರಿದಿರೆ ಕಾಲ,
ಕೋಟಿ ಕೋಟಿ ಸಂತಾನಕೆ ಮಾತೆ
ನೀ ಬಾಳಿನ ಮೇಲ
ತೋರಿ ರಕ್ಷಿಸಿದೆ, ಹೇ ಅಭಿಜಾತೆ,
ಮಕ್ಕಳ ಲಾಲಿಸಿದೆ ;
ಸತ್ಯದಿ ನಡೆವುದೆ ಸಂಪದ ಎಂಬುದ
ಕಲಿಸಿದೆ ಪಾಲಿಸಿದೆ.
ಮಾತೇ ಭಾರತಮಾತೇ.....

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಮೊದಲಾ ದಿನದಲೆ ಋಷಿಗಳು ಕೇಳಿದ
ವೇದದ ನಿರ್ಘೋಷ,
ಮುಂದಿನ ಕಾಲದ ದರ್ಶನ ಸ್ಮೃತಿ
ಪುರಾಣ ಇತಿಹಾಸ,
ನಾಡಿನ ಕಾಡಿನ ಕವಿಕುಲ ಹಾಡಿದ
ಕೃತಿತತಿ, ಅವು ಎನಿತೂ
ರಸವ ತೀರ್ಥ ಗೆಯ್ದೆ ಸೆದವು ; ತಾಯೀ
ಎನಿತು ಹಿರಿಮೆ ನಿನತು !
ಮಾತೇ ಭಾರತಮಾತೇ.....

ವುರು ಕುರು ಯಾದವ ಸೂರ್ಯಾನ್ವಯಗಳ
ಆರಸರು ಒಸಗಿಯಲಿ
ಲೋಕವ ಹೊರೆದರು ತಾಯ್ ನಿನ್ನೆ ದುರಲಿ
ಕಾಲದ ಹಸುಗಿಯಲಿ.
ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ ನ ಅನ್ಯತಂ
ಎಂಬಮೋಘ ಸೂತ್ರ
ನೀನು ನೂತುದೌ; ಅದನು ಮರೆಯದೆ
ನಡೆದೆ ನೀನು ಮಾತ್ರ.
ಮಾತೇ ಭಾರತಮಾತೇ.....

“ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ”

ಧರ್ಮಪರಾಯಣೆ ನಿನ್ನ ಸುಶೀಲಕೆ
ಮೆಚ್ಚಿ ಲೋಕನಾಥ
ನಿನ್ನೆ ಡೆಗವತರಿಸಿದನೆನಿತೊಮ್ಮೆ
ಸದ್ಗುಣ ಸಂಪ್ರೀತ ;
ಮಾನವ ಜಾತಿಯ ಮೇಲ್ಮೆಯ ಮೆರೆದು
ಇದುವೇ ನಿಶ್ಚಂಕ
ದೈವತ ಎಂದನು. ಅಂತಿರೆ ನೆಲ ಬಲ;
ಸ್ವರ್ಗವೆ ಎಡವಂಕ.
ಮಾತೇ ಭಾರತಮಾತೇ.....

ಕಾಲಕ್ರಮದಲಿ ಇಂತೆಂದರಿಯದೆ
ನಿನ್ನ ಮರೆತು ನಾವು
ಬೇರೆ ಜನರ ಕಾಲಡಿ ಸಿಲುಕಿದೆವು ;
ಬೇಡ ಬೇರೆ ಸಾವು.
ಕದ್ದುಸೂನುಗಳು ವಿನತೆಯ ಪುತ್ರನ
ಹೆಗಲನೇರಿ ದುಡಿಸಿ
ಕಾಡಿದ ವರಿಯನು ಹೆರವರ ಹೊತ್ತು
ಸವಿದೆವು ನೂರ್ಮಡಿಸಿ.
ಮಾತೇ ಭಾರತಮಾತೇ.....

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಸವಿದು ಸೋತು ಇದು ಸಾಕಿನ್ನೆಂದೆವು ;
ಮೊರೆದೆವು ಕೋಪದಲಿ.
ಕಷ್ಟವ ನೋಡಿದೆ, ಕನಿಕರ ತಾಳಿದೆ,
ನೀನನುತಾಪದಲಿ ;
ದೇವನ ಬೇಡಿದೆ, ಕುವರರ ದಾಸ್ಯವ
ಬಿಡಿಸು ಎಂದು ನೋತೆ ;
ಅಸ್ತು ಎಂದನಿದೊ ಬಿಡುಗಡೆ ದೊರೆತಿದೆ
ನೋಡು ದೇವಿ ಮಾತೆ.
ಮಾತೇ ಭಾರತಮಾತೇ.....

ಮರಳಿ ಧರ್ಮವನು ಮರೆಯದಂದದಲಿ
ನಮ್ಮನು ನಡೆಸವ್ವ ;
ಸತ್ಯಮೇಯ ಜಯತೇ ನಂಬಿಕೆಯನು
ಉಸಿರಿಗೆ ತೊಡಿಸವ್ವ;
ಲೋಕಕೆ ಶುಭವನು ತಹ ಪಥ ಇದುವೇ
ಎಂಬುದ ಕಲಿಸವ್ವ;
ದಾರಿಯ ತೋರಲು ನಮ್ಮನು ಅನುಜರ
ಮುಂಗಡೆ ನಿಲಿಸವ್ವ.
ಮಾತೇ ಭಾರತಮಾತೇ.....

“ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ”

“ಉದಾರಚರಿತಕೆ ವಸುಧೆ ಕುಟುಂಬ;
ಜೀವರಾಶಿ ಬಂಧು;
ದೇಶದ ವರ್ಣದ ಭೇದ ವೃಥಾಭ್ರಮೆ;
ಮಾನವ ಕುಲ ಒಂದು;
ಧರ್ಮ ಜಾತಿ ಮತ ಎಲ್ಲವ ಸಾರ್ಥಕ
ಗೆಯ್ದುದು ಸಹೃದಯತೆ;
ಸರ್ವಭೂತಹಿತರತಿಯೇ ಧರ್ಮ,
ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ,”
ಮಾತೇ ಭಾರತನುತೇ.....

ಇಂತು ಪೂರ್ವದಲಿ ಋಷಿಜೀತನದಲಿ
ಯಾನ ತತ್ತ್ವ ನೂಡಿ
ಮೃತ್ಯುನಗೆಲಿದಮೃತತ್ವನ ತಂದಿತು
ಅದ ಲೋಕದ ರೂಢಿ
ನಾಡುನಂದದಲಿ ಬಾಳಿಯೇವು; ನೀ
ಅಂತು ನಮ್ಮ ತಿದ್ದು;
ಬೆಳೆಯಲಿ ಭಾರತ ಪುತ್ರರ ಬಾಳಲಿ
ಜಗನ ಹೊರೆವನುರ್ದು.
ಮಾತೇ ಭಾರತನುತೇ.....

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ವಿಶ್ವವಿಶಾಲ ಸಹೃದಯತೆ ಮೊಳೆಯಲಿ
ನಮ್ಮ ಬಾಳಿನಲಿ ;
ಲೋಕಕೆ ದಾರಿಯ ತೋರಲಿ ನಮ್ಮ
ಬಾಳುವೆ ನಾಳಿನಲಿ ;
ಮೊಳಗಲಿ ಭಾರತ ಜನಮನ ಗಿರಿ ವನಃ
“ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ
ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ ನ ಅನ್ಯತಂ
ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ.”

ಮಾತೇ ಭಾರತಮಾತೇ
ಸಕಲ ಭುವನ ವಿಖ್ಯಾತೇ
ದೇವದೇವ ಸುಪ್ರೀತೇ
ಅಭಿಜಾತೇ ಪೂತೇ
ಮಾತೇ ಭಾರತಮಾತೇ.

ಮೂರೆ

ಒಡಹುಟ್ಟಿದ ಜನ ಮರುಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿದೆ ;
ಒಡಹುಟ್ಟಿಂಬುದ ನೆನೆಯದಿದೆ ;
ಒಡಹುಟ್ಟನು ಹಗೆಯೆನ್ನುತ ಕೊಂದು
ನಲಿದಿದೆ ಸಾವಿನ ವಿನಿಮಯದೆ.

ಜೇವರ ಅಲ್ಲಾಃ ಎಂದೆನೆ ಇಸ್ಲಾಂ ;
ಹರಿ ಹರ ಎಂದೆನೆ ಅದು ಹಿಂದು.
ಅಲ್ಲಾಃ ಎನೆ ಸೋದರ ; ಹರಿ ಹರ ಎನೆ
ಸೋದರತನ ಮುಗಿಯಿತೆ, ಬಂಧು ?

“ಹೆಸರು ಮಾತ್ರವೇ ? ಎಣಿಕೆಯೆ ಬೇರೆ”
ಎಂಬರೆ ? ಎಣಿಕೆ ಅದಿನ್ನೆನಿತು
ಬೇರೆಯಾದರೂ ಬೇರೆಯಾಗುವಳೆ
ಹೆತ್ತ ತಾಯಿ ? ಕಡು ಬನ್ನವಿದು.

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಅರಿಯದ ದಿನದಲಿ ನಮ್ಮಲಿ ನಾವೇ
ಮಾಡಿದ ಭೇದದ ಕಿರಿಕಿಡಿಯ
ಹೆರವರು ಬೆಳಸಿದರಹುದು : ಅದಿಂದು
ಸುಡುತ್ತಿರುವುದು ಬಾಳಿನ ಗುಡಿಯು

ವಿಸವ ತಿಂದೆನುಗೆ ಅಮರತೆ ಏತಕೆ
ದೊರೆಯಲೊ ಎನ್ನುವ ಬಿಸವಂವ.
ಅಮರತೆ ! ಜನತೆಯ ಒಡಲನೆ ಕೊಲ್ಲಲು
ಜ್ವರ ಬಂದಿದೆ ಆ ವಿಷದಿಂದ.

ನಾಡ ಭಾಗ್ಯದಧಿದೈವನೆ ನಮ್ಮಾ
ತಪ್ಪನು ಮರೆ. ಬಿಡಲಿ ಹುಚ್ಚು.
ಈ ಜ್ವರ ನಿಲ್ಲಲಿ ; ಬೇಗನೆ ಆರಲಿ
ನಾಡನು ಸುಡುತ್ತಿರುವಿ ಕಿಚ್ಚು.

ಹಿಂದನು ಮನ್ನಿಸು. ಇನಿಸನು ನೀಡು.
ಭಾರತಭೂಮಿಯಿದನು ಜಗಕೆ
ಬದುಕುವ ದಾರಿಯ ತೋರುವ ದೀಪ
ಸ್ತಂಭವಾಗಿರಿಸು ಬಹ ಯುಗಕೆ.

ಪ್ರಾರ್ಥನೆ

ಭರತಭೂಮಿಯ ಭಾಗ್ಯದಧಿದೈವನೇ, ಜಗವ
ಶುಭಕೆ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ತತ್ತ್ವನೇ, ಈ ನಮ್ಮ
ಜನ, ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಒಡೆದು, ಗುಂಪೇ ತಮ್ಮ
ದೈವವೆಂಬಂತೆ, ಈ ಜಗ ಗುಂಪಿಗೋಸುಗವೆ
ಸಿರ್ವಾಣವಾದಂತೆ, ಚೇಷ್ಟಿಸುತ್ತ ಹೇಸದಿದೆ.

ದೇಶ ಮದುಮಗ, ದೈವ ; ತಾವು ಖುತ್ಸನಕೆಂದು
ನೆರೆದ ಬಂಧುಜನ, ಭಕ್ತಜನ; ದೇಶವ ಮುಂದು
ಎನಲಿಲ್ಲ : ಗುಂಪುಗಳ ನೆತ್ತಿಯಲೆ ಬಾಸಿಗವೆ ?

ಬಿಡಿಸು ದೈವವೆ ಜನಕೆ ಹಿಡಿದಿರುವ ಈ ಮರುಳ ;
ಸುಲಿದು ಕಳೆ ಮನಕೆ ಮುಚ್ಚಿರುವ ಈ ಕಣ್ಣರಿಯ ;
ದುರಭಿಮಾನದ ಅಧಃಕೂಪದಾಳಕೆ ಬಿದ್ದು
ಗುರಿಗೆಟ್ಟ ಜನನ ಕೈಹಿಡಿದೆತ್ತಿ, ಮುಂಬರಿನ
ದಾರಿಯಲಿ ನಿಲಿಸು ; ದೇಶವ ಪೂಜಿಸುವ ಕರುಳ
ನೀಡು ; ನಡೆಯಲಿ ಮಂದಿ, ಶುಭವರಿತು, ಮೇಲೆದ್ದು.

ಚಿಲುಕಲ ನೇಪುರ್

೧

ಕೋಲಾರ ಸೀಮೆಯಲಿ, ಚಿಕ್ಕಬಾಳಾಪುರಕೆ
ಅತ್ತ, ಚಿಂತಾಮಣಿಗೆ ಇತ್ತಲಾಗಿ,
ಇಹುದು ಚಿಲುಕಲ ನೇಪುರ್ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಂದು
ಕಿರಿಹಳ್ಳಿ....ಲೋಕಾಭಿರಾಮವಾಗಿ
ಅಂತೆನಲು ಏನೆಂದು ನೀವು ಕೇಳಲು ತಿಲುಗ
ಬಂಧು, ಗಿಳಿಗಳ ಕಲಿವು, ಎಂದೊರೆವನು.
“ಏನು ? ಗಿಳಿಗಳ ಕಲಿವೆ ? ಅಂತೆನಲು ಏನು ?” ಎನೆ
ಹೇಳಿಯಾನೇವನು ? ಬಾಯ್ತೆರೆಯನು.

೨

ಏನೆಂದು ಕೇಳುವರು, ಏನೆಂದು ಕಾಣದರು,
 ದುರ್ಭಾಗ್ಯ ಜನ ನಾವು ಇಂದಿನವರು;
 ಅನ್ನ ಹುಡುಕುತ್ತ, ಬಾಳ ಹರಹ ನೋಡಲು ಬರದೆ,
 ಕಣ್ಣು ಮನ ಮುಚ್ಚಿರುವ ಸಂದಿನವರು.
 ಊರ ಆ ಹೆಸರಿಂದ ಕರೆದ ಮುತ್ತಾತದಿರ
 ಮುತ್ತಾತನವರದು ಅದೆಂಥ ಮನಸು,
 ಇದನು ಅರಿವುದು ಒಳಿತು ನಮಗೆ, ತಿಳಿವುದು ಒಳಿತು,
 ಇಂದಿಗಂದಿನ ಜನದ ಮನದ ದಿನಸು.

೩

ಊರು; ಊರಿನ ಬದಿಗೆ ಹೊಲದ ನೆಲ; ಮಧ್ಯದಲಿ
 ಕೊಳ ; ಬದಿಗೆ ತೋಪು; ಕೆರೆ, ಆಚೆ ಮಾಳ;
 ಅದರಾಚೆ ನೆರೆಯೂರು; ಅದರಾಚೆ ಎಲ್ಲ ಜಗ.
 ಕೇಂದ್ರದಲಿ ಬಾಳಿದರು ಅವರು ಬಾಳ.
 ಊರಿನಲಿ ಜನ ಎಂತು, ನೀರಿನಲಿ ಮೀನಂತು,
 ಬಾಳಿದವು ತೋಪಿನಲಿ ಹಕ್ಕಿ ಅಂತು ;
 ಏಕೆ ಬಂದಿಹವೊ ಲೋಕಕೆ, ಯಾರು ಬಲ್ಲರು ?
 ಬಾಳ ನಡೆಸಿವೆ ಎಲ್ಲ ಜೀವ ಜಂತು.

೨೧

ಆವೃಗಳಲಿ ಈ ಜನಕೆ ಗಿಳಿ ಹಿಂಡು ಬಹು ಮುಖ್ಯ,
 ಬಹಳ ಸುಂದರ, ಎಂದು ಕಂಡಿತಹುದು.
 ಆಗಸದಿ ಮಾಲೆ ಹಾರುತ ಚಿಲುಕು ಚಿಲುಕೆಂದು
 ಉಲಿದು, ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣು ಉಂಡು ಸವಿದು,
 ಕೊನೆಯ ಮಾವಿನ ಮರವ ತಣ್ಣ ನೆಳಲಿಗೆ ಎರಗಿ
 ಹಿರಿಯ ಗಿಳಿ ಇಲ್ಲಿ, ಮರಿಗಿಳಿ ಸುತ್ತಲೂ
 ಕುಳಿತು, ಚಿಲ್ ಚಿಲುಚಿಲುಕು, ಚಿಲುಕು, ಚಿಲು, ಚಿಲ್
 ಎನುತ

ಸಂಚಿನಿಂಚರದಿಂದ ದನಿ ಎತ್ತಲು:

ಊರಿನಲಿ ಕೆಲಸದಲಿ; ದಾರಿಯಲಿ ನಡೆಯಲ್ಲಿ;
 ಹೊಲ ನೆಲನ ಗೇಮೆಯಲಿ; ಕೆರೆ ಬಾವಿಯ
 ನೀರ ನೆಲದಲಿ ಹರಿಸಿ ತೋಟ ತುಡಿಕೆಗೆ ಕುಡಿಸಿ
 ಭೂದೇವಿ ಈ ತಾಯಿ ಸಿರಿವೇವಿಯ
 ಇಹದ ಅವಶಾರ ದಿಟ ಎಂದು ಸಾಧಿಸುವಲ್ಲಿ;
 ಮಾಳದಲಿ ಕುರಿ ದನನ ಕಾಯುವಲ್ಲಿ;
 ಹೂ ತೋಳಸಿ ತಿರಿವಲ್ಲಿ, ಮಿಡಿವೋರಿಕಾಯ್ ಹಣ್ಣು
 ಹದ ನೋಡಿ ಜಾಣಾಗಿ ಆಯುವಲ್ಲಿ:
 ಹೆಣ್ಣುಂಡು, ಎಳೆಯ ಜನ, ಹರೆಯ ಮುಸ್ಸಿನ ಮಂದಿ,
 ಕೇಳಿ, ಕಿವಿ ತಣಿದು, ದಣಿವಳಿದು, ನಲಿದು,
 ಹಿರಿಯಗಿಳಿ ಮರಿಗಿಳಿಗೆ ಉಲಿವ ಪರಿ ಕಲಿಸುತ್ತಿದೆ
 ಎಂದು ಸಂತಸ ನುಡಿದರಹುದು ಒಲಿದು.

೫

ಆಗಸದಿ ಹಾರಿ ಬರುವಂದು, ಊರಲಿ ನೀರೆ
ಹಾಡುತಿಹಪರಿ ; ಹೊಲದ ಗೇಮೆಗಾರ
ತನ್ನ ಗೇಮೆಯ ನಡುವೆ ಸಂತಸದಿ ಎತ್ತಿದ್ದ
ಗಂಡುದನಿ ; ಏತದಲಿ ಬಾವಿ ನೀರ
ಮೇಲಕೆತ್ತುತ ದಣಿವು ತಿಳಿಯದಂದಕೆ ನೀಳ
ಎಳೆದ ಹಾಡಿನ ರೀತಿ ; ಈ ಪೈರಿಗೆ
ಇಳಿಯದಿರೆ ಎಂದು ಸೋವಿದ ಎಳೆಯ ಚಿಲುವೆಯರ
ಭಯ ಮೂಡಿಸಿದ ಬಳೆಯ ಕೈವಾರಿಕೆ :
ಇನ್ನಿಂಥ ನೂರು ಸುಂದರ ಸುಸ್ವರವ ನೆನೆದು
ಹಿರಿಯಗಿಳಿ ತಾವಂತು ನುಡಿಯಲೆಂದು
ತೊಡಗಿದವು ; ಬಯಸಿವವು, ಮರಿ ಅಂತು ನುಡಿಯಲಿ,
ಇಂಚರನ ಬಹುಪರಿಯ ಪಡೆಯಲೆಂದು.

೬

ಕೊನೆಯ ಮಾವಿನ ಮರದ ನಿಡಿದು ನೆರಳಲಿ ಕುಳಿತು
ಚಿಲುಕೆಂದು ಹಿರಿಯಗಿಳಿ, ಚಿಲುಚಿಲೆಂದು
ಕಿರಿಯಗಿಳಿ, ಉಲಿಯುತಿರೆ, ಅದ ನೋಡಿ ತಾತದಿರು
ನೆನೆದರಿದು ಗಿಳಿಗಳಿಗೆ ಸಾಲೆಯೆಂದು.

೭

ಅದರಿಂದ ಊರು ಚಿಲುಕಲ ನೇರ್ವು ಆಯಿತು.
ಈಗಲೂ ಗಿಳಿಗಳಿಗೆ ಅದು ಸಾಲೆಯೆ.
ಮನ ಮಾತ್ರ ಮಾಡಿದೆವೆ, ಈ ಊರು, ಈ ನಾಡು,
ಅಂದೆಂತು ಅಂತಾಗುವವು ನಾಳೆಯೆ.

೨೨

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

೮

“ಕಾಲ ಕೆಟ್ಟಿದೆ. ಬಾಳು ಅಂದೆಂತು, ಅಂತಿಂದು
ಚಿನ್ನವಾಗುವುದೆಂತು, ಇದು ಅಸಾಧ್ಯ,”
ಎನ್ನುವಿರ ? ಎನಿತು ಮಹ, ಎನಿತು ಲಯ ಆದರಿಯು
ಅನುವಾಸೆ ಅಚಿಗಿದೆ ಶುಕ್ಲ ಪಾಡ್ಯ.

೯

ಮುಪ್ಪ ಕಡೆ ನಡೆಯುತಿಹ ಗಿಳಿ ಅರಿಕೆಮಾಡುವೆನು :
ಮರಿಗಳಿಗಳೆಲ್ಲ, ಕಿವಿಗೊಡಿ ಲಾಲಿಸಿ ;
ಅರಗಿಳಿಯೊ ಮರಗಿಳಿಯೊ, ಅದು ನಿಮ್ಮ ಅಳವಲ್ಲ;
ಎಂತೊ, ಗಿಳಿಯೆಂಬ ಧರ್ಮವ ಪಾಲಿಸಿ,
ಶುಭವನೇ ನಾಡಿ, ಶುಭವನು ಹಾಡಿ, ಶುಭವನೇ
ಮಾಡಿ, ನಾಡನು ಶುಭದ ಸಾಲೆಯೆನಿಸಿ;
ಇಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲೆಡೆಗೆ ಹರಿವ ಸುಖ ಹೆಸರಾಗಿ
ನೆಲೆ ನಿಲಲಿ ಈ ನಾಡ ಮೇಲೆ ಘನಿಸಿ.

ಸೌಭಾಗ್ಯ ದರ್ಶನ

೧

“ಸೌಭಾಗ್ಯ ದರ್ಶನವೆ ? ಹಾಗೆಂದರೇನರ್ಥ ?”

ಎಂದು ನಾ ಗೆಳೆಯರನು ಕೇಳಿ,
ಅವರು ಹೇಳಿದರು : “ಕಿರಿಯರು ಇಂದು ಬಾಳಿನಲಿ
ಬೇಸರವೆ ಹೆಚ್ಚಿಂಬ ವೇಳೆ,
ಅರವತ್ತು ವರುಷಕೂ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಕಷ್ಟ ಸುಖ
ಎರಡನೂ ಕಂಡುಂಡು ಬಲ್ಲ
ಹಿರಿಯ ಜನ ಯಾವುದೋ ಶುಭದ ದರ್ಶನ ಪಡೆದ
ಜಗದೆದುರು ನಗುತ್ತಿರುವಿರಲ್ಲ.
ಇದರ ಗುಟ್ಟಿನು ತಿಳಿಸುವಿರ ?” “ಓಹೋ, ಅಗತ್ಯ,
ತಿಳಿಸುವೆನು,” ಎಂದೆ ನಾನದಕ್ಕೆ.
ಹಿರಿಯರೊಬ್ಬರ ಮಾತ ಹೇಳಿ ತಿಳಿಸುವೆ ಗುಟ್ಟ;
ಇದಕೆ ಮೀಸಲು ನನ್ನ ಬದುಕೇ.

೨

ಅಜ್ಜ ಶಾನುಣ್ಣ ನವರಿಗೆ ಮೈಯಲಸ್ವಸ್ಥ ;
 ಪಂಚಾಂಗದಲಿ ಅಂದು ಹಬ್ಬ.
 “ಸ್ವಲ್ಪ ಪಾಯಸ ಮಾಡು,” ಎಂದಜ್ಜ ಹೇಳಿದರು.
 ಅಜ್ಜ “ಪಾಯಸವೆ? ಅಬ್ಬಬ್ಬ!
 ಜ್ವರಕೆ ಪಾಯಸ ಮದ್ದೆ? ಇರಲಿ,” ಎಂದರು. ಅಜ್ಜ:
 “ನೈವೇದ್ಯಕಿರಬೇಡವೇನು?”
 “ನೈವೇದ್ಯಕೇನಂತೆ, ಹಾಲಿಟ್ಟರಾಯಿತು.”
 “ಛಿ, ಛಿ, ಇದು ಏತರದು ಜಾಣು?
 ನಾನುಂಟೋ ದೇವರುಂಟೋ ಎನ್ನುವರೆ? ಎಲ್ಲ
 ಮನೆಯಂತೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲೂ
 ಇರಬೇಕು ಪಾಯಸ. ಇಲ್ಲ; ನೀ ದೇವರು
 ಎನುತಿದು ಬರಿ ಮಾತು, ಸುಳ್ಳು.”

೩

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ನಾ ಹೋದೆ. “ಶೀನಪ್ಪ ಬಂದ, ಇಕ್ಕೋ;
 ಪಾಯಸವ ಕೊಡುವೆಯಾ ಇಷ್ಟು?”
 ಎಂದು ಕೂಗಿದರಜ್ಜ. ಅಜ್ಜ ಬಟ್ಟೆಲು ತುಂಬ
 ಪಾಯಸವ ತುಂಬಿ ತಂದಿಟ್ಟು,
 “ನೀನಾದರೂ ಬಂದೆಯಲ್ಲ. ಮಾಡಿದುದೆಲ್ಲ
 ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ. ಬೇಡವೆಂದೆ.
 ಕೇಳಬೇಕಲ್ಲ. ಹಟ ಮಾಡಿದರು, ಮಾಡಿದೆ,
 ಇಟ್ಟೆ”, ಎಂದರು ಅವರು ನೊಂದೇ.
 ಅಷ್ಟರಲಿ ಮನೆಯಾಳು ಬಂದ. ಅವನಿಗೆ ಅಷ್ಟು,
 ಇನ್ನಷ್ಟು ಅವನ ಮನೆ ಜನಕೆ,
 ನನ್ನ ಮನೆಗಿಷ್ಟು ಪಾಯಸವ ಹುಚಿಸಿ ಅಜ್ಜ
 ಹರ್ಷ ತಂದರು ತಮ್ಮ ಮನಕೆ.

ಜ್ವರಬಿಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಅಜ್ಜನನು, ಅಜ್ಜಮ್ಮನಿಗೆ
ಒಲ್ಲದಿಹ ಹಬ್ಬವನು ಏಕೆ
ಮಾಡಿಸಿದರೆಂದು ನಾ ಕೇಳಿ ಅವರೊಂದರು :

“ಜ್ವರ ನನಗೆ ಈ ದಿವಸ, ಜೋಕೆ,
ಯಾರಾದರೂ ಹಬ್ಬ ಮಾಡೀರಿ, ಎನ್ನುವುದು
ಸರಿಯಹುದೆ ಮಾತು, ಶೀನಪ್ಪ ?
ಮನೆ ದೇವರದು ; ನಾವು ಅವನಿಟ್ಟಿರುವ ಆಳು ;
ಎಲ್ಲ ಮನೆಯಲು ಅವನು ಬೊಪ್ಪ.”
“ಮಗನ ಕಷ್ಟದ ಹೊತ್ತು ಬೊಪ್ಪನಿಗೆ ಪಾಯಸ
ಬೇಕೆನಿಸಬಹುದೆ ?” “ಅಣ್ಣಯ್ಯ,
ಅರ್ಥವ ಅಸಾರ್ಥಮಾಡುವ ಇಂಥ ಚದುರು ನುಡಿ
ಚದುರೆಷ್ಟು ಅಷ್ಟು ದುರ್ನ್ಯಾಯ.”

“ಬೊಪ್ಪ ಮಾತ್ರವೆ ದೈವ ? ಎಲ್ಲವೂ ದೈವವೇ.
ಸರ್ವಂ ಇದಂ ಖಲು ಬ್ರಹ್ಮ.
ಜಗದ ಜೀವನ ಒಂದು, ಅದ ಬಾಳುತ್ತಿದೆ ದೈವ.
ಇದನರಿತವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ
ಕಷ್ಟವನು ನಾನೆಂಬ ಭೂತ ಕನ್ನಡಿಯಿಂದ
ಹಿರಿದು ಹಿಗ್ಗಿಸಿ ನೋಡರಲ್ಲ ?
ಲೋಕ ಅಶ್ವತ್ಥ ; ಅದರಲಿ ನಾನು ನೀನು ಎಲೆ:
ಚಿಗುರಿ ನಲಿಯುತ್ತ ಬತ್ತಿ ಉದುರಿ
ಮರೆಯಾಗುವನು ಮನುಜ. ನಲಿಯುವಷ್ಟೂ ನಲಿವ;
ಗೋಳಿಡುವರೇ ಮರುಗಿ ಮುದುರಿ ?

೬

“ಕಷ್ಟವಿದೆ ಬಾಳಿನಲಿ ; ಕಷ್ಟಕೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ
 ಇಹುದಲ್ಲ ಯಾವುದೋ ಸೌಖ್ಯ.
 ಕತ್ತಲಿದೆ ಲೋಕದಲಿ ; ಅದನು ಜಯಸಲು ಬೆಳಕು
 ಒತ್ತಿಲಿದೆ; ಇದ ಮರೆಯೆ ಮೌಖ್ಯ.
 ಅದು ಏಕೆ ಇರಬೇಕು ಎನ್ನದಿರು ; ಕೆಸರಲ್ಲಿ
 ಕಮಲ ; ಗೊಬ್ಬರದಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣು ;
 ಈ ಅಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿಯಲಿ ಬಹು ಕಲಿಮೆ ದೈವಕ್ಕೆ ;
 ಅರಿಯದಿಹುದಿದ ನರನ ಕಣು .
 ಕಷ್ಟವಿರುವುದರಿಂದ ಸಹನೆ ಬೇಕಾಗಿದೆ ;
 ಮೂಡಿ ಬಂದಿದೆ ಸೇವೆ, ಮರುಕ.
 ಅದು ಬೇಡ ? ಇವು ಇಲ್ಲ. ಆತ್ಮಕಿವು ಬೇಡವೆ ?
 ಬೇಡವೆಂಬನು ಬುರುಡೆ ತಿರುಕ.

೭

“ಕಲ್ಲು ಸರಿ; ನೀರು ಸರಿ; ಕಲ್ಲಿಗಿಂತಲು ಹೆಚ್ಚು
 ನೀರೆನಲು ಸರಿ, ಅಲಿಕಲ್ಲು.
 ದೇವರಿಗೆ ಕರುಣೆ ಇಲ್ಲೆಂಬ ಜನ ಕಾಣೆವು,
 ಕರುಣಾರ್ಥ ಹೃದಯದೀ ಜೊಲ್ಲು
 ಅವನಿಂದಲೇ ಬಂದುದೆಂಬುದನು. ಹಿರಿಶೆಟ್ಟ
 ಬೆಳೆದ ಮಗನಿಗೆ, ‘ಇನ್ನು ನೀನೇ
 ಅಂಗಡಿಯ ನೋಡಿಕೋ, ನಾನಿಲ್ಲ,’ ಎಂದಂತೆ,
 ದೈವ ಪಕ್ಕಕೆ ಸರಿದು ತಾನೇ
 ತಿಳಿದ ಮಕ್ಕಳ ಕೈಲಿ ಬೈಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲಿಹನು.
 ಅವನಿಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ರೀತಿ
 ಈ ಜಗವ ಚೆನ್ನಮಾಡಲು ತೊಡಗಿ ಬಲ್ಲ ಜನ
 ದುಡಿವುದವನಿಗೆ ಪರಮ ಪ್ರೀತಿ.

೮

“ನನಗೆ ಪಾಯಸ ಸಲ್ಲ; ಗಂಡ ತಿನ್ನನು ಎಂದು
 ಅಜ್ಜ ಬಲ್ಲಳು; ಉಂಡೆ ನೀನು.
 ಮನೆಯಾಳು, ಮಡದಿ, ಮಕ್ಕಳು, ಉಂಡರಲ್ಲವೆ ?
 ಜ್ವರವಿಲ್ಲ; ಕೊಡುತಿದ್ದೆವೇನು ?
 ಸರತುಷ್ಟಿಯಲಿ ನಮ್ಮ ತುಷ್ಟಿಯನು ಕಾಣುವುದ
 ಕಲಿತೆವೇ ಬದುಕೆಲ್ಲ ಸೇಸೆ.
 ತಳಿರು ಹೂ ಆಗುವುದು ನೆಲ ನೀರು ಬಾನ್ ಬಳ್ಳಿ
 ಒಳಗೆ ತಳೆದಿಹ ಚೆಲುವಿನಾಸೆ.
 ಒಳ್ಳೆ ಜನ ಕಾಂಬ ನಲುಗನಸೆಲ್ಲ ಸೃಷ್ಟಿಯದು
 ನಿನ್ನೆದೆಯೊಳಿದಕೆ ಎಡೆ ನೀಡು ;
 ಮೈ ಮುರಿದು ಒಳ್ಳಿತ ಸದಾ ಮಾಡು; ಮನದಲ್ಲಿ
 ನೋವುದಕೆ ಬಿಡುವಿಹುದೆ ನೋಡು.

೯

“ದೇವರುಂಟೇ ಎಂದು ಕೇಳುವರು. ಇಹರೆಂಬೆ.
 ಇವರು ದೇವರು ಎಂಬ ಒಡವೆ
 ಎಂಥದೋ ಕಾಣೆ; ಅದು ನನಗೆ ನಿಲುಕದ ಪ್ರಶ್ನೆ:
 ಬೇಡ ಈ ಬುದ್ಧಿ ಗಾಗೊಡವೆ.
 ಅನುಭವವ ಹೇಳುವೆನೆ, ಹೆತ್ತ ತಾಯ್ತಂದೆವಿರ,
 ಹೊರೆದ ಬಳಗದ, ನಾವೆ ಹೆತ್ತು
 ಹಿಡಿದ ಮಕ್ಕಳ, ಕೆಳೆಯ, ಒಡಹುಟ್ಟ ಕೃಪೆ ಒಲವು,
 ಇದು ಎಷ್ಟು ಎಂದು ಬೇಸತ್ತು
 ಕೊಡವಿಕೊಂಡರು ಬಿಡದ ಹೆಂಡತಿಯ ವಾತ್ಸಲ್ಯ:
 ಇವು ನನಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದೈವ.
 ಈ ಒಲವು ಕರುಣೆಯಲಿ ಜಗದ ಬೇರಿನ ಒಲವು
 ಕರುಣೆಯನು ಉಣುತಿಹುದು ಜೀವ.”

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

೧೦

“ಇಹಲೋಕದಲಿ ನಾಕವಿದೆ; ಅದನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆ;
ಇದೆ ಕೆಲಸ,” ಎನ್ನುತಿಹರಜ್ಜ.

“ದೇವರುಂಟೆಂಬರಿಗು ಮಿಗಿಲು ಇದು, ಇಲ್ಲೆಂಬ
ಮಂದಿಯನು ಕಾದಿರುವ ಕಜ್ಜ.

ತಿಳಿದು ದುಡಿಯದ ಜಾಣ, ಕಸ ಹೆಚ್ಚಿತೇ, ಎಂದು
ಮರುಗಿ ಮೂಲೆಯ ಹಿಡಿದ ಪರಕೆ.

ಜೊತೆಗೆಂದು ಕಾಯುವುದು, ನಾಯಕನ ಬಯಸುವುದು,
ಇದು ಕೂಡ ಬುದ್ಧಿಯಲಿ ಮುರುಕೇ.

ಸೂರ್ಯ ಬೆಳಗಲಿ ಬಿಡಲಿ, ಬಿಡದೆ ಬೆಳಗುವ ತಾರೆ
ಸೃಷ್ಟಿ ಹಾಡಿದ ಮಹಾವಾಕ್ಯ :

‘ಒಳಹೊರಗಿನೊಳ್ಳಿತನು ತೆರೆ, ಬೆಳಸು, ಚೆಲ್ಲು; ಇದೆ
ಜನ್ಮ ಸಾಫಲ್ಯ, ಸೌಭಾಗ್ಯ.’ ”

ಬಾನುಲಿ

೧

ಭರತವರ್ಷದ ಮೊತ್ತ ಮೊದಲ ಬಾನುಲಿ ತಾಣ
ಮೈಸೂರೊಳಾದುದಂದು.

ಲೋಕ ಕಲ್ಯಾಣವನು ಸಾಧಿಸುವ ನಾದಬಿಂದು,—
ಅದುವೆ ಓಂ ಪ್ರಣವ ಉದ್ಗೀಘ,
ಸರ್ವಲೋಕ ವ್ಯಾಪಿ, ಇಂದ್ರಿಯಾತೀತ,
ಕಾರುಣ್ಯ ಸಿಂಧು :

ಇಂತವ್ವ ನಾದಬಿಂದು,—

ಕೌತುಕ ಪ್ರೇಮಿ ಗೋಪಾಲಸಾಮಿಯ ಜಾಣ
ತಲೆಯ ಒಳಗಡೆಯ ಸಾರಿ,
ಮತ್ಸ್ಯರೂಪದ ವಿಷ್ಣು ಅಂದೆಂತು ಅಂತುಮಿಾರಿ,
ತಾನು ಬಾಳಲು ಒಂದು ಮನೆಯ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು
ನೆಲೆಸಿತಿ ನಾಡಿನಲಿ.

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಬಲ್ಲ ಜನ ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡು,
ಹತ್ತಾಗಿ ನೂರಾಗಿ ಸನ್ನಿಧಿಯ ಸೇರಿ,
ಅಳವಲಿ ಪಾಟದಲಿ ನೂತಿನಲಿ ಹಾಡಿನಲಿ,
ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದಾದ ಸೇವೆಯನು ಸಲಿಸಿತು ;
ಜನತೆಯನು ನಲಿಸಿತು ;
ತನಗೆ ತಿಳಿದುದನು ತಿಳಿಯದ ಜನಕೆ ಕಲಿಸಿತು ;
ವಾಣಿ ವೀಣಾಪಾಣಿ
ವರದೆ ಬೊಮ್ಮನ ರಾಣಿ
ಸರಸತಿಗೆ ಇದ ಒಂದು ನೆಲೆ ಎಂದು ನಿಲಿಸಿತು.

೨

ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕಾಡಿನಲಿ,
ಗೋವು ಹುತ್ತದ ಮೇಲೆ
ಹಾಲ ಕರೆದಭಿಷೇಕ ಮಾಡುವುದ ಕಂಡು,
ಗೋವಳರು ಹೇಳೆ,
ಅವರೆಳೆದ ಜಾಡಿನಲಿ
ನಾಡರಸು ಓಡಿಬಂದು,
ಮಹಿಮೆಯೆಡೆಯೆಂದರಿತು ಗುಡಿಯ ಕಟ್ಟುವ ಚಿಂತೆ,
ಮೈಸೂರಿನಾಡಳಿತ, ಬಾನುಲಿ ಇರವ ಕಂಡು,
ಅದರ ಹರಿಬವನು ಕೈಗೊಂಡು,
ನಾಡ ಆಕಾಶವಾಣಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿಂದ
ಆದ ನೆಲೆಸಲೆಂದು ಮಂದಿರವೊಂದ ಕಟ್ಟಿಸಿ,
ನೋಡುವರು ನಿಟ್ಟಿಸಿ
ನಲಿವಂತೆ ಅದರ ಚಿಲುನು ಬೆಳೆಸಿ ತುಂಬಿತು.

೩೨

ಬಾನುಲಿ

ಇಂತು ಮೈಸೂರಿನುದ್ಯಾನಗಳ ಮಡಲಿನಲಿ
 ಪುಷ್ಪಿಯನು ಪಡೆದ ಆ ಬಾನುಲಿಯ ತಾಣ,
 ಕಿರಿಯೂರ ಇಂಬಿದು
 ತನಗಿನ್ನು ಸಾಲದೆಂದಿತೊ ಎಂಬ ತೆರದಿ,
 ನದಿಯ ಹೊಲಬಲಿ ಬೆಳೆದ ಮಿಾನು ಕಡಲಿನಲಿ
 ಹರಹನರಸುವವೋಲಿ ಕಲ್ಯಾಣಪುರದಿ
 ವಿಸ್ತರದ ಗೆಯ್ಯೆಯನು ಬಯಸಿ ಬಂದಿಹುದು;
 ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಬಹಳ ಸೌಭಾಗ್ಯವೆಂಬುದು
 ಹೆಚ್ಚುವಂದದ ಹೊಸತು ಸಿರಿಯ ತಂದಿಹುದು ;
 ಇಂದು ಮೊದಲಿಲ್ಲದ ಕತೆ ಗಾನ ವಿಜ್ಞಾನ
 ಆಟ ಹರಿಕಥೆ ಪುರಾಣ
 ಸವಿ ಕಟ್ಟಿ ಬಿತ್ತರಿಸಿ ನಡೆಯತೊಡಗಿಹುದು.
 ಅದರಿಂದ ಇಂದಿನಿತು ನಲಿಯುತಿದೆ ನಗರ;
 ಇನಿತೆನ್ನು ಸಂಭ್ರಮ, ಇನಿತೀ ಸಡಗರ.

೩

ಬಾನುಲಿಯೆ ? ಆಕಾಶವಾಣಿಯೆ ? ಪೂರ್ವಿಕರು,
 ನಾಡ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಗುಡಿಯ ಶಿಲ್ಪಿಗಳು, ಧಾರ್ಮಿಕರು,
 ಆಕಾಶವಾಣಿ, ಅಶರೀರವಾಕ್, ಎಂದರಾ
 ಕಾಲದಲಿ, ಮಾನವ ವ್ಯವಹಾರ ಇಬ್ಬಂದಿ
 ಸಂಧಿಯಲಿ ತೊಡಕಿರಲು, ದೈವ ಅನ್ಯತತ್ವದಿ
 ಸತ್ಯ ಶಿವ ಸುಂದರ
 ಸ್ವರದಿಂದ ಇದಮಿತ್ಥ ಮೊಂದೊರೆದ ಸಸಿಸೊಲ್ಲ.

ಈ ಹದನ ಬಲ್ಲ
ಯಾರು ಇಂದಿನ ನಮ್ಮ, ಈ ಎರಡು ಮೊಳ ಹೆಚ್ಚು
ಮೂರು ಮೊಳ ಕಮ್ಮಿ
ಎಂಬಂಥ ಮಾತ ನೆಮ್ಮಿ,
ಅವಕೆ ಈ ಹೆಸರ ಕೊಡುವರು ? ಎನು ಹುಚ್ಚು ?
ಆಕಾಶವಾಣಿ ? ಛೇ ! ದಾಶರಥಿ ರಾಮನ
ಪುಣ್ಯ ನಾಮವನು ಮನೆ ಮನೆ ಇಚ್ಛೆ ಮಾಮನ
ಹೆಸರು ಮಾಡಿದ ರೀತಿ, ಅಂದಿನಾ ವೈಭವದ
ಹಿರಿ ಹೆಸರ ಹಿಡಿದೆತ್ತಿ, ಇಂದಿನೀ ಕೈತವದ
ಯಂತ್ರಗಳ ತಂತ್ರಕಿಡೆ ಅದು ಇದಕೆ ಸಲ್ಲುವುದೆ ?
ಹೆಸರನಿಟ್ಟವರ ಮರ್ಯಾದೆ ನಿಲ್ಲುವುದೆ ?
ಈ ಕೃತ್ಯ ಸಲ್ಲ, ಹೊಲ್ಲ,
ಎಂದೆ ತೋರುವುದು : ಅಲ್ಲ ?

೪

ದಿಟ, ನನ್ನ ಬಂಧುಗಳೆ; ಈ ಶಂಕೆಗೆಡೆಯಿದೆ.
ಆದರಿನ್ನೊಮ್ಮೆ ಆರಯಿಸಿ ನೋಡಿರಿ. ಎಲ್ಲ
ವಾಣಿ ಆಕಾಶವಾಣಿಯೆ ; ದೈವ ನುಡಿಯದೆ
ಮನುಜನಿಗೆ ನುಡಿ ಇಲ್ಲ.
ನುಡಿವುದೀ ಒಡಲಲ್ಲವಲ್ಲ :
ಜಡ ನುಡಿಯೆ ಕಾಣದು.
ಹಿರಿಯರೆಂದರು ; ಒಡಲ ಮಚ್ಚಿರುವ ನಾನಿದು,
ಚೇತನದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸಂವಿತ್ ಶೂನ್ಯದಡಿಯಿಂದ
ಬಾಳಿನಧಿದೈವ
ನೀಡುತಿಹ ಭಾವವನು ಒಳಗಿಂದ ಸೇದಿ
ಹೊರಗೆ ಚೆಲ್ಲುವುದು ; ನುಡಿ ಜೀವಾಳವೇಧಿ

ಬಾನುಲಿ

ನೋಡೆ ಸ್ವತ ಏನ
ನುಡಿಯಬಲ್ಲದು ದೈವ ಒಂದೆ, ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ.
ಉಲಿನ ಉಲಿ ಎಲ್ಲ
ನುಡಿನ ಜೀವದ ಅಂತರಂಗದಿಂದೂರಿ
ಎದೆಯ ಆಕಾಶದಲಿ ಹುಟ್ಟಿ
ಎದೆಯ ಆಕಾಶವನು ದಾಟಿ
ಕೇಳುವೆದೆಯಾಗಸವ ಮುಟ್ಟಿ
ಎದುರು ಜೀವದ ಅಂತರಂಗವನು ಸಾರಿ
ಫಲಿಸುವುದು: ಅರಿಯೆ ಇದು ಆಕಾಶವಾಣಿ.
ಒಡಲಿಂದಲೇ ಬರಲಿ, ಯಂತ್ರದಿಂದಲೇ ಬರಲಿ,
ಎಲ್ಲ ನುಡಿ ಅಶರೀರ, ಕಾಣಿ.
ಇಂತು, ನಾನಿಂದು ಯಂತ್ರದಲಿ ನುಡಿಯುವ ಧಾಟಿ
ಪೂರ್ವದಾಕಾಶವಾಣಿಗೆ ತೀರ ಸರಿಸಾಟಿ.
ಆರಯಿಸೆ ಅರಿವಿರಿ:
ನುಡಿಯೆಲ್ಲ ವೈಖರಿ;
ಎಲ್ಲ ವಾಣಿಯು ಸರಸ್ವತಿಯ ಕಲ್ಯಾಣಿ ;
ಎಲ್ಲ ನುಡಿಯೂ ದಿವ್ಯ, ಆಕಾಶವಾಣಿ.

೫

ಅದರಿಂದಲೇ ವೇದ, “ಪುರುಷಸ್ಯ ವಾಗ್ರಸಃ”
ಎಂದು ವಾಕ್ಯಕ್ರಿಯೌನ್ನತ್ಯವನು ಸಾರಿತು.
ಅಸುರರದ ಚುಚ್ಚಿ ಅದರಮೃತ ರಸವನು ವಿಷವ
ಮಾಡಿ ಕೆಡಿಸಿದಂತೆ ; ಜನ ನುಡಿಯ ದೂರಿತು.
ಅಸುರ ಕೆಡಿಸದೆ ಮಾತು ಕೆಡಬಹುದು ಎಂತು ?
ಆಸುರದ ಹೊಂತು
ಎನಿತೂ ಚೆನ್ನೆನಿಸಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಈ ನಾಡ
ವಾಣಿಯನು ಭಂಗಿಸಿದೆ : ಕಾಣಿರಾ ಪಾಡ ?

೫೫

ಹೊಲದ ದಾರಿಯಲಿ ಗೊಬ್ಬರದ ಬಂಡಿಯ ಹುಡುಗ--

ಬಹಳ ಬಲ್ಲವನೆ ? ತುಡುಗ,-

“ತನು ನಿನ್ನದಯ್ಯ ಜೀವನು ನಿನ್ನದು,”

“ತಲ್ಲಣಿಸದಿರು ಕಂಡ್ಯ ತಾಳು ಮನವೇ,”

ಎಂದು ಹಾಡಿದ ಹದನ ಕಂಡೆನ್ನ ಕಣ್ಣಿದು,

ಇಂದು ನೋಡುತ್ತಿದೆ, ಅಣ್ಣಮ್ಮ ದೇವರ ತಂದು,

ಅವಳ ಕೃಪೆಯನು ಕೋರುತಿಹ ಭಕ್ತ ಜನವೇ

“ಡಡಡಾ ಡಡಡಾ ಡಡಡಾ ಡಡಡಾ

ಡಡಡಾ ಡಡಡಾ ಡಡ” ಎಂದು--

ಈ ಹಾಡು ಒಳಿತಲ್ಲ ಎಂದಲ್ಲ ಅಣ್ಣ,

ಅವೇಳೆ ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಅದು ಇನಿತು ಸಣ್ಣ,-

ಚಲನಚಿತ್ರದ ಗಾನದಿಂದ ದಿಕ್ಕುಟವ ತುಂಬಿ

ದೇವಿ ಮೆಚ್ಚಿರಲೆ ಬೇಕೆಂದು ನಂಬಿ

ವರನ ಬೇಡುವ ಹದನ. ಮೆಚ್ಚುಳಿ ? ಏಕೆ ತಡ ?

“ತಾಯಿ ವರವನು ಕೊಡಾ ;

ಕೊಡೆಯ, ಹಾಡಿನ ಕಡ

ನಿನ್ನ ಮೇಲಿದೆ, ಜೋಕೆ !” ಎಲ ಹುಚ್ಚುತನವೇ !

ಓ ನನ್ನ ಜನವೇ !

ಬಾಳಿಂದ ಮರೆದ ಗಾಂಭೀರ್ಯವೇ ! ಘನವೇ !

೭

ಅಂತಿದ್ದ ಈ ಜನತೆ ಇಂತಾಯಿತೇ ಎಂದು

ನನ್ನ ಮನ ಅಳಲಿಂದ ತುಂಬುತ್ತಿದೆ, ಬಂಧು.

ಮಾತು ಹದ ಮಾರಿತೇ ? ಮನ್ನಿಸಿರಿ ಒಡಹುಟ್ಟು ;

ಅಸುರ ಚುಚ್ಚಿದನು ; ಇದು ಕೆಟ್ಟುದರ ಗುಟ್ಟು.

ಇರಲಿ ಆ ಕಥೆ. ಈಗ ನಾವೆಲ್ಲ ಸೇರಿ
 ಗೆಯ್ವು ಈ ಕಾರ್ಯ, ಆಸುರ ಗೆದ್ದ ಜಯಭೇರಿ
 ಕೇಳಿಸುವ ಮುನ್ನ ಅದ ಬಡಿದು ಅಟ್ಟುವುದು :
 ದಿವ್ಯವಾಣಿಗೆ ಒಂದು ಆಲಯವ ಕಟ್ಟುವುದು ;
 ಕಟ್ಟುವುದೆ ? ಅಲ್ಲ, ಕಟ್ಟಲು ಮನವಮಾಡುವುದು ;
 ದೈವವನು ಅದಕೆ ಬಲನೀಡೆಂದು ಬೇಡುವುದು
 ಕಟ್ಟುವುದು ಇನ್ನೇನು ? ಕಟ್ಟಿ ಆಗಿದೆಯಲ್ಲ
 ಎನಲು ಸಲ್ಲ :

ಕಲ್ಲು ಇಟ್ಟಿಗೆ ಗಾರೆ ಅಂಟು ಕಬ್ಬಿಣದಿಂದ
 ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಗೇಹ ಬಂಧ
 ಆಲಯದ ತಡಿಕೆಯಷ್ಟೇ ;
 ಆಗಬೇಕೆನ್ನಿಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ;
 ಅದನು ಗೆಯ್ವುದು ನಮ್ಮ ಶ್ರದ್ಧೆ, ನಿಷ್ಠೆ.

೭

ಗೆಯ್ಯಿರಿದ ಸಾಡ ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲ ; ಬನ್ನಿ ;
 ವಾಣಿ ವೀಣಾವಾಣಿ
 ವರದೇ ಕಲ್ಯಾಣಿ
 ಇಲ್ಲಿ ಮಂದಿರದಿ ಸುಸ್ಥಿರ ನೆಲೆಸಲೆನ್ನಿ :
 ನುಡಿ, ಗಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ, ತತ್ವ, ಶಾಸ್ತ್ರ, ಪುರಾಣ,
 ಇವ ಬಲ್ಲ ಎಲ್ಲ ಜಾಣ
 ಬಿಡದೆ ಅನುದಿನವು ಬಂದು,
 ಸಾಲು ಹರಿಯದೆ, ಸಾಲು ಸಾಲು, ಕಲಿತುದ ತಂದೆ
 ದೇವಿಯೆದುರೆಡೆ ಇರಿಸಿ
 ಪೂಜೆಯನು. ಸಲಿಸಲೆನ್ನಿ :

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ದೇವಿ ಜನವನು ಹರಸಿ ಮನದ ಕತ್ತಲ ಹರಿಸಿ
ಒಳ್ಳಿದನು ಬಲಿಸಲೆನ್ನಿ ;
ಸತ್ಯ ತಿವ ಸುಂದರಗಳೊಂದನೊಂದನುಸರಿಸಿ
ಬಾಳ್ವೆಯನು ತಳಿಸಲೆನ್ನಿ.
ಎಲ್ಲರೂ ಬೇಡಿರಿ ; ಹಿರಿಯ ಜನ ಹರಸಿರಿ ;
ಮಂದಿರದ ತಡಿಕೆಯನು ಅದರುಸಿರು ವರಿಸಲಿ ;
ಬಾಸುಲಿಯ ತಾಣವಿದು ಜೀವಂತವಾಗಲಿ ;
ಇಂದಿನುತ್ಸವದಿಂದ ಮೊದಲಪ್ಪ ಬಾಳ್ವೆಯಿದು,
ಶಾಖೆ, ಉಪಶಾಖೆ, ಉಪ ಉಪಶಾಖೆ, ತಾಳ್ಪು, ಹುದು
ಹುದುವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲಿ, ಎಂದಿಗೂ ಸಾಗಲಿ ;
ಎಲ್ಲರೂ ಬೇಡಿರಿ, ಹಿರಿಯ ಜನ ಹರಸಿರಿ,
ವಾಕ್ಯಕ್ತಿ ಸನ್ನಿಧಿಯ ನಿಯಡೆಗೆ ಬರಿಸಿರಿ,
ದೇವಿ ಈ ತಾಣವೆನಗಿರಲೆಂದು ವರಿಸಲಿ.

೮

ಈ ಕಾರ್ಯ ಸಿದ್ಧಿಸಿತೆ, ಜನತೆ ಬದುಕಿತು ದಿಟ :
ಸತ್ಯದೆದುರಿನಲಿ ನಡೆಯದು ಅಸತ್ಯದ ಹಟ.
ಚೆಲುವು ಒಳ್ಳಿತು ನನ್ನಿ ಸಾರಿದವು ಎನ್ನಿ,
ಕೊಂಕು ಹುಸಿ ಕೇಡ ಕುನ್ನಿ
ಇನ್ನಲ್ಲಿ ತುಸವೂ
ಬಾಲ ಮಿಸುಕಿಸವು.
ಬೆಳಕ ತಹದೊಂದು, ಕತ್ತಲ ಕಳೆವುದಿನ್ನೊಂದು,
ಎರಡಲ್ಲ ಕೆಲಸ ; ಒಂದೇ.
ಜ್ಞಾನವನು ತಂದೆಯಾ ? ಬಾ ಬಂಧು, ನೀ ಇಂದೆ
ಅಜ್ಞತೆಯ ಕಳೆದೆ ತಂದೇ.
ಇಂತಿದನು ಮಾಡಲೆಂದೇ

ಕಲೆ ತಿಳಿವುಗಳ ಕಾಣೆ,
ಆಕಾಶವಾಣಿ,
ಬಂದಿಹುದು ಇಂದೆಮ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣಪುರಕೆ ;
ಆದರಿಂದ ಇನಿತೆಲ್ಲ ಈ ಪರಾನುರಿಕೆ.

೯

ನಾಡಿನಧಿದೈವವೇ, ಕಲಿವಿನೀ ನೆಲೆಯಿಂದ
ಸೋರೆನ ಉಲಿಯಲೆಯ ವೃಂದ,
ಉಕ್ತಿಯಾಯಿತೆ, ಸತ್ಯ ಶಿವಗಳನೆ ಸಾರಲಿ,
ಗಾನವೆ, ಮನೋಹರ ಸ್ವರವಾಗಿ ನೇರಲಿ,
ವಿಜ್ಞಾನ, ಶಾಂತಿ ಸಾಧಕವಾಗಿ ತೇರಲಿ.
ಮಂಗಳದ ಭಂಗಿಯಲಿ ಬಾನರಂಗಕೆ ಚಿಂಗಿ
ಸುಸ್ವನದ ಚಿಗರಿ,
ಶೃಂಗಾರ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಸೌರಭ ಧುರಂಧರ
ಸೌಂದರ್ಯಲಹರಿ,
ವಿಂಧ್ಯಾದ್ರಿ ಮಂದರ, ಕೆಳಬಾನ ಕಂದರ,
ಇಂತು ಬಹುದೂರ ಬಹುದೂರದಲಿ ತಂಗಿ,
ಸುಖದಿಂದ ಈ ನಾಡ ತೀವಿ, ಮೇರೆಯ ವೀರಿ,
ದೂರದೇಶಗಳ ನೇರಿ,
ಎಲ್ಲೆಡೆಯು ಶುಭದ ಎಳ್ಳಡಲೆ ಬೆಲ್ಲವ ಬೀರಿ
ಹರುಷವನು ನೀಡಲಿ; ಹಬ್ಬವನು ಮಾಡಲಿ;
ಸಿದ್ಧಿಯನು ಕಾಣಲಿ.
ಈ ದುಡಿಮೆ ಫಲಿಸಿ,
ಜಗದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಮನ ಒಂದಾಗಿ ಕೂಡಲಿ.
ದ್ವೇಷ ಕಾಮ ಕ್ರೋಧ ನೆಲೆಯುಳಿದು ಮಾಣಲಿ.
ಒಡಹುಟ್ಟು ಒಡಹುಟ್ಟು ಕಾದುವುದ ನಿಲಿಸಿ
ಮನುಜ ಕುಲ, ಒಂದುಮನೆ, ಒಸಗೆಯಲಿ ಬಾಳಲಿ.

ಇಸಿತಿವನನುಗ್ರಹಿಸು ದೇವ, ಕೃಪೆ ಮಾಡು;
ನಿನ್ನವರು ಬೇಡುವೆವು, ಕರುಣೆಯಲಿ ನೋಡು.

ಹೇ ನಿತ್ಯ ವಸ್ತು,

ನೋಡು ಈ ಲೋಕಕೆ ಸಮಸ್ತ ಭದ್ರಂಗಳಂ,
ಶುಭವೆ ತುಂಬಲಿ ಜನದ ಉಸಿರು ಕಿವಿಕಂಗಳಂ,
ನಿತ್ಯ ಮಂಗಳ ಬೆಳಗಲ್ಲರ ಮನಂಗಳಂ.

ಸ್ವಸ್ತ್ಯಸ್ತು ಶುಭಮಸ್ತು ಶಾಂತಿರಸ್ತು;

ಅಸ್ತು ಅಸ್ತು

ಸ್ವಸ್ತಿ ಶಾಂತಿಃ ಶುಭಂ ; ಅಸ್ತು ಅಸ್ತು ; ತಥಾಸ್ತು
ಭದ್ರಂ ಶುಭಂ ಮಂಗಳಂ.

ಹೆಜರತ್ ಚರಿತೆ

ಹೆಜರತ್ ಮಹಮ್ಮದರು—ಅನರ ಪಾವನ ಆತ್ಮ
ತಾಂತವಾಗಿಹುದ ಅಲ್ಲಾಹ್ ಅನುಗ್ರಹಿಸಲಿ,—
ಜನ್ಮ ತಾಳಿದುದು ಅರಬೀ ದೇಶದಲಿ ಎಂದು
ಎಲ್ಲ ಬಲ್ಲೆವಲೆ. ಹೆಜರತರು ಹುಟ್ಟುವ ಹಿಂದೆ
ಅರಬೀ ಜನರ ಬಾಳು ಬಹು ಮೂಳವಾಗಿತ್ತು.
ಕಲ್ಲು ದೇವರು ; ಅಣ್ಣತಮ್ಮ ಒಬ್ಬನನೊಬ್ಬ
ಹಿಂಸಿಸುವುದೇ ಬದುಕು; ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ಹುಟ್ಟಿತೋ
ಅದ ಕೊಲ್ಲುವುದೆ ನೀತಿ : ಇವು ಅಂದಿನಾ ಜನದ
ಬಾಳ ಮಟ್ಟವನು ತೋರುವ ಮೂರು ಸಂಗತಿ.

ಇಂಥ ಜನದಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಗುರುವರರು, ಅದರಿಂದ
 ತಿದ್ದುವುದು ಎಂತೆಂದು ಆರಯಿಸಿ, ದೈವ ಕೃಪೆ
 ತಮ್ಮ ಬಾಳನು ತುಂಬಿ ಬರೆ, ಲೋಕವನೆ ಕಾವ
 ಹಿರಿಯ ತತ್ತ್ವಗಳ ಕಿವಿಯಲೆ ಕೇಳಿ, ಬಾಯಿಂದ
 ನುಡಿದು, ಬಾಳಲಿ ನಡೆದು, ಇಂದು ಲೋಕದ ಮುಖ್ಯ
 ಧರ್ಮಗಳೊಳೊಂದಾದ ಇಸ್ಲಾಮ ಧರ್ಮವನು
 ಸಂಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ಈ ಕಾರ್ಯದಲಿ ಗುರುವರರು
 ಎಂಥ ಶುದ್ಧವು, ಎಂಥ ಧೈರ್ಯ ಸಾಹಸ, ಎಂಥ
 ಔದಾರ್ಯ ದೈವ ವಿಶ್ವಾಸ ಭಗವದ್ಭಕ್ತಿ,
 ಎಂಥ ಧೈರ್ಮತಿಯ ತೋರಿದರು, ಎಂಬುದನವರ
 ಚರಿತೆಯನು ನೋಡೆ ತಿಳಿಯುವುದು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು
 ನೋಡುತಹ ವೇಳೆ ಕಾರ್ಯದಲಿ ಗುರು ತೋರಿಸಿದ
 ಈ ಎಲ್ಲ ಗುಣಮೊಡನೆ ಅವರು ಜನರನು ಒಲಿಸಿ
 ತನ್ನವರ ಮಾಡಿಕೊಂಡುದರ ಪರಿಯೂ ಮನಕೆ
 ತುಂಬ ಸೋಜಿಗವಾಗಿ ಕಾಣುವುದು. ಗುರುವರರು
 ಈ ಪರಿಯ ಗುಣದ ಮೆರೆಯುವ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಯ
 ಈಗ ಒರೆಯುವೆನು.

ಮೆಕ್ಕಾ ನಗರವನು ಬಿಟ್ಟು
 ಗುರು ಮದೀನಾ ನಗರವನು ಸೇರಿ ಅಲ್ಲಿಂದ
 ತಮ್ಮ ಪಂಥವನು ಹರಡಿದರೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ
 ಕೇಳಿಹೆವು. ಹೊಸ ಮತವ ಸಾರುತಿಹನೆಂದಿವರ
 ಇವರ ನಂಟಿನ ಕೊರೇಷೀ ಜನವೆ ವಿದ್ರೋಹಿ
 ಎಂದು ಭಾವಿಸಿತು. ಇವರನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು
 ಶಪಥ ಮಾಡಿತು. ಇಂತು ಹಗೆವವರ ಕೈಯಿಂದ
 ಕೊಲೆಯಾಗದಿರಲೆಂದೆ ಗುರುಗಳು ಮದೀನಾಕ್ಕೆ

ಹೊರಟು ಬಂದರು. ಇವರ ಉಪದೇಶ ಸರಿಯೆಂದು ಎಷ್ಟೊ ಮಂದಿಗೆ ತೋರಿ ಅವರು ಇವರೇಡೆ ಬಂದು ಮುಸ್ಲಿಮ್‌ಗಳಾದರವುದು. ದೇವರಿಗೆ ತನ್ನ ತೀರ ಅರ್ಪಿಸಿಕೊಂಡವನೆ ಮುಸ್ಲಿಂ. ಇಂಥವನು ಎಲ್ಲ ಜಗತ್ತೂ ಶಾಂತಿಯನು ಬಯಸುವನು ; ಎಲ್ಲ ತಾಣದಲಿ, ಹೊತ್ತಿನಲಿ, ಶಾಂತಿ ಅನುಸಂಧಾನ ವ್ರತದೀಕ್ಷೆ ಎಂಬಂತೆ ಚಾಚ್ಚಿಯನು ನಡಸುವನು. ಹೊಸ ಧರ್ಮ ಇಂತು ಬೆಳೆಯುತ್ತಲಿರಲು ಗುರು ಒಮ್ಮೆ ಮೆಕ್ಕಾಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾಬಾ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಮಾಡಿ ಬರಬೇಕು ಎಂದು ಮನಮಾಡಿ ಅನುವಾದರು. ಮೆಕ್ಕಾಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಮತಿಯ ಕೇಳುವುದು; ಅಲ್ಲಿಯ ವಿರೋಧಿಗಳು ಆಗಬಹುದೆನೆ ಹೋಗಿ ಕ್ಷೇತ್ರಯಾತ್ರೆಯ ಮುಗಿಸಿ ಹಿಂತಿರುಗುವುದು: ಎಂದು ಹಜರತರು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ವಿರೋಧಿಗಳೆಡೆಗೆ ಯಾರು ಹೋಗಲಿ? ಅವರೆ, ಇವರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರೆ, ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ಅಚ್ಚಿನ್ನು ಗುರುಭಕ್ತ ಓತ್ಮನರ ಕಳುಹುವುದು ಎಂದು ಆಯಿತು. ಬೇರೆ ಯಾರು ಹೋದರು ವಿರೋಧಿಗಳವನ ಕೊಲಬಹುದು; ಓತ್ಮನರ ಕೊಲ್ಲಲಾರರು. ಹಗೆಗಳಲಿ ಕೂಡ ಈತನನು ಕುರಿತು ಬಹು ಮರ್ಯಾದೆ, ಗೌರವ. ಅಂತು ಓತ್ಮಾ ಸಾರಿ ಬಂದು ಮೆಕ್ಕಾ ಸೇರಿ ಪ್ರತಿಪಕ್ಷದಧಿಪತಿಗೆ ಗುರುವಿನೀ ಇಚ್ಛೆಯನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅವರು, “ಈ ಸಲ ನಿಮ್ಮ ಗುರು ಇಲ್ಲಿ ಬರುವುದಾಗದು. ಒಂದು ವರುಷ ಕಳೆಯಲಿ. ಆಗ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಮತಿಯ ನೀಡುವೆವು,” ಎಂದರು.

ಭಕ್ತ ಓತ್ಮಾ, “ಕ್ಷೇತ್ರಯಾತ್ರೆ ಬರುವರ ನೀವು
ಕ್ಷೇತ್ರದೇಡೆ ಬರವಂತೆ ತಡೆವ ಈ ನಡೆ ತಪ್ಪು.
ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮಿಚ್ಛೆ ಎಂತೋ ಅಂತು ಮಾಡಿರಿ.
ಗುರುಗಳೇನೋ ತಮ್ಮ ಯಾತ್ರೆ ನಡೆಸದೆ ಬಿಡರು.
ತಡೆದು ಕದನಕೆ ಕರೆದು ಕಡಿದಾಡಿ ಸೋತೇ
ದಾರಿ ಬಿಡಿ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹಗೆ, “ಆ ಮಾತು
ಬೇರೆ. ಕದನಕೆ ಬಂದ ವೇಳೆ ಕದನದ ಹವನು.
ಈಗ ನೀವೈತಂದ ಮಾತಿಗಿದು ಉತ್ತರ,”
ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಆತ, “ಅಂತಿರಲು ನಾ ತಿರುಗಿ
ಹೊರಡುವೆನು,” ಎನಲು ಆ ಮಂದಿ, “ಎಂತೂ ಇಲ್ಲಿ
ಬಂದಿಹಿರಿ ; ನೀವಾದರೂ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿ
ಹೋಗಿ,” ಎಂದರು. “ಯಾತ್ರೆಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಗುರು
ಕಾದಿಹರು. ಅವರು ಮಾಡದ ಈ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಯ
ನಾನು ಮಾಡೆನು. ಅವರ ಜೊತೆಯಲೇ ಮಾಡುವೆನು,”
ಎಂದರಿತ. ವಿರೋಧಿಗೆ ಕೋಪವೇರಿತು.
“ದರ್ಶದಲಿ ನುಡಿಯುವಿರ? ನುಡಿದು ಹಿಂತಿರುಗುವಿರ?
ನಾವು ನಿಮ್ಮನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ,” ಎಂದರು ಅವರು.
ಇತ್ತ, ಓತ್ಮಾ ಏನು ಉತ್ತರವ ತರುವನೋ
ಎಂದು ಗುರು ಕಾದಿಹರು. ದಿನ ಕಳೆದರೂ ಆತ
ಬರಲಿಲ್ಲ. ಶಿಷ್ಯರಲಿ ಒಬ್ಬ, “ನಾವೆಲ್ಲರೂ
ಕಾಬಾ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಗೆ ಹಗೆಯ ಅನುಮತಿ ಬೇಡಿ
ಇಲ್ಲಿ ಕಾದಿರೆ ಪುಣ್ಯಶಾಲಿ ಓತ್ಮಾ ಅಲ್ಲಿ
ಅದ ಸುತ್ತುತಿಹರು; ಅವರೇ ಧನ್ಯ,” ಎಂದರು.
ಗುರು, “ಸುತ್ತುವನೆ ಓತ್ಮಾ? ಅವನ ತೀಲವನರಿಯೆ
ತಾನು ಗುರುವೆಂಬ ನಾನದನು ಸುತ್ತುವ ದಿವಸ

ನನ್ನ ಜೊತೆಯಲಿ ಸುತ್ತುವನು ಹೊರತು ತಾ ನೋಡಲು
 ಅದನು ಸುತ್ತನು," ಎಂದು ಬೆಸಸಿದರು. ಹತ್ತಿರದ
 ಜನರ ಶೀಲ ಸ್ವಭಾವವನಿವರು ಇಂತಪ್ಪ
 ವಿವರ ವಿವರದಲಿ ತಿಳಿದಿಹರು. ಬಹುದಿನ ಕಳೆದು
 ಶಿಷ್ಯ ಹಿಂತಿರುಗದಿರೆ ಗುರು ಆತನನು ಕುರಿತು
 ಚಿಂತೆಮಾಡಿದರು. ಮಧ್ಯದಲಿ ಅವನನು ಶತ್ರು
 ಕೊಂದನೆಂದೇ ಯಾರೊ ಸುದ್ದಿಯನು ಹರಡಿದರು.
 ಯಾತ್ರೆ ಹೋಗುವುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಶಾಂತಿಯಲಿ
 ಅದನು ನಡೆಸುವುದಾಗದಿರೆ ಕಾದಿ ಹೋಗುವುದು
 ಎಂದು ಗುರು ಮುಖ್ಯ ಶಿಷ್ಯರ ಜೊತೆಗೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿ,
 ಪಡೆಯನಣಿಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರನವರ ಕಾರ್ಯದಲಿ
 ನಿಲಿಸಿ ಯಾತ್ರೆಯಲಿ ಹೊರಟರು. ಕೊಲ್ಲ ಕಾದಿರುವ
 ಹಗೆಯ ಮೆಕ್ಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರಯಾತ್ರೆ ನಿಜದಲಿ ಇಂತು
 ಜೈತ್ರಯಾತ್ರೆಯೆ ಆಯ್ತು. ದೇವರನು ಕಾಂಬವನು
 ಯೋಧನಾಗಿಯೆ, ಹಗೆಯ ಕಾದಿಯೆ, ಸದೆಬಡಿದೆ,
 ದಾರಿಯನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳಬೇಕೆಂಬ ತತ್ತ್ವವನು
 ಈ ಯಾತ್ರೆ ಕಲಿಸುವುದು. ಶತ್ರು ನಾಯಕರಿವರ
 ತಮ್ಮ ನಗರಕೆ ಸೇನೆ ಸಹಿತ ಬಾರದ ರೀತಿ
 ತಡೆಗಟ್ಟಲೆಂದು ಸೈನ್ಯಗಳೊಡನೆ ಹೊರಟರು.
 ದಾರಿಯಲಿ ಹೋದೆಯ ಬಿಯಾ ಎಂಬ ತಾಣವಿದೆ;
 ಮುಸ್ಲಿಮರ ಸೈನ್ಯ ಆಯೆಡೆ ಬಂದು ನಿಂತಿದೆ.
 ಶಿಷ್ಯನೊಬ್ಬನು ಗೌರವ ಕುರಿತು, "ಈ ಸುತ್ತಿನಲಿ
 ನಮ್ಮ ಹಗೆಗಳ ಬಂಧುಗಳು ತುಂಬ ಜನ ಇಹರು;
 ಇವರ ಮನೆಗಳ ಸುಟ್ಟು ಹೆಂಗಸರು ಮಕ್ಕಳನು
 ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಿದರೆ ಹಗೆ ಬೇಗನೆ ಸಮಾಧಾನ

ಬೇಡಿ ಒರಟುಹುದು,” ಎಂದನು. “ಅದೇತರ ಕೆಲಸ?” ಎಂದು ತಿದ್ದಿದರು ಗುರು. “ನಾನೀಗ ಹೊರಟೆಹುದು ಯಾತ್ರೆಮಾಡುವ ಎಂದು. ಯುದ್ಧಮಾಡಲು ಅಲ್ಲ. ಯಾತ್ರೆಯನು ತಡೆವವರ ಕಾದುವುದು ಸರಿ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಮಂದಿಯ ಹಿಂಸಿಸುವುದು ಇದರಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲ.” ಮರುದಿವಸ ಎದುರ ಪಕ್ಷದ ಸೇನೆ ಐತನು ಅನಿತು ದೂರವಲಿ ಪಾಳೆಯಹಾಕಿ ನಿಂತಿತು. ಇನ್ನೇನು ಯುದ್ಧ ನಡೆವುವೆ ಸಿದ್ಧ. ಮರುದಿವಸ ಅದು ನಡೆಯಬೇಕು. ಹಗೆಗಳಲಿ ಒಬ್ಬನು ಇವರ ಬಲವನರಿಯುವ ಎಂದು ಯಾವುದೋ ನೆಪಮಾಡಿ ಇವರ ಪಾಳೆಯಕೆ ಬಂದನು. ಅಂದು ಸಂಜೆಯಲಿ ಗುರು ಒಂದು ಮರದಬಳಿ ನಿಂತು ಅನುಯಾಯಿಗಳ ಕರೆದು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನೂ ತನ್ನ ಕೈಯಲಿ ಅವನ ಕೈಯಿಟ್ಟು, “ಎನೆ ಆದರು ಧರ್ಮವನು ಬಿಡೆವು,” ಎಂದು ಆಣೆಯ ಮಾಡಿಸಿದರು; ತಾವೂ ಅವರು ಯಾರನೂ ಬಿಡೆನೆಂದು ಆಣೆಯನು ಮಾಡಿದರು. ಆ ದಿನಕೆ ಮುನ್ನ ಓತ್ಮಾ ಸೌಖ್ಯವಾಗಿಹರು ಎಂದು ತಿಳಿದಿರಲು ಗುರು, “ಈಗ ಓತ್ಮಾ ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ; ಅವನಿದ್ದಂತೆ ಎಣಿಸಿ ಓತ್ಮಾ ನನಗೆ, ನಾನು ಓತ್ಮಾಗೆ, ಮಾಡುವ ಆಣೆಯಿರಡನೂ ನಾನೆ ಮಾಡುವೆನು. ಈ ನನ್ನ ಬಲಗೈ ಅವನ ಪರವಾಗಿ, ನನ್ನ ಎಡಗೈ ನನ್ನ ಪರವಾಗಿ, ಭಾಷೆಮಾಡುವುವು ನೋಡಿರಿ,” ಎಂದು, ಉಳಿದವರು ಮಾಡಿದ್ದ ಭಾಷೆಯನು ತನಗೆ ಓತ್ಮಾಗೆಂದು ತಾವು ಮಾಡಿದರು. ಸೇನೆಯ ಮನದ ಉತ್ಸಾಹ

ಇನಿತು ಅನಿತಲ್ಲ. ಪರಪಕ್ಷದಿಂದಿವರೆಡೆಗೆ
ಬಂದವನು ಈ ಎಲ್ಲ ಸಂಭ್ರಮವ ನೋಡುತ್ತ
ದೂರದಲಿ ನಿಂತಿದ್ದು, ಹಿಂದಿರುಗಿ ಇದನೆಲ್ಲ
ತನ್ನ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ವರದಿಮಾಡಿದನು. “ಪರ್ಷಿಯಾ
ಬೈಜಾಂಟಿಯಾ ಆಬಿಸಿನಿಯಾ ರಾಜ್ಯಗಳ
ಕೆಸ್ರಪೈಸರ ನಜಾಷೀ ಮಹಾ ನರಪರನು
ನಾನು ನೋಡಿಹೆನು. ಅವರಲಿ ಸೇವೆಮಾಡುವರು
ಆ ತಮ್ಮ ದೊರೆಗಳಿಗೆ ಭಯದಿಂದ ತೋರಿಸುವ
ಮರ್ಯಾದೆ ಈ ಮಹಮ್ಮದ್ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಇವರ
ಸೇವಕರು ಪ್ರೀತಿಯಲಿ ತೋರುವದಕೆಣೆಯಲ್ಲ.
ಕಾಲಾಳು ಮೊದಲು ದಳಪತಿಯರೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ
ತಮ್ಮ ಒಡೆಯನಿಗಾಗಿ ಜೀವವನು ತೆರುವುವೇ
ಪುಣ್ಯವೆಂದೆಣಿಸಿಹರು. ಇಂಥ ಸೇನೆಯ ಜೊತೆಗೆ
ಕಾದಿ ಬದುಕುವರಾರು ? ನಮ್ಮ ಸೇನಾನಿಗಳು
ನಾಳೆ ಬೇಗನೆ ಅವರ ಬಳಿ ಸಾರಿ ಶಾಂತಿಯನು
ಮಾಡಿಕೊಂಬುದು ಮೇಲು,” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಅಂತೆ
ಮರುದಿನ ಕೋರೇಷಿಗಳ ಮುಖ್ಯ ಜನ ಮೂವರು
—ಅಮ್ಮ, ಹಾಫಸ್, ಅಬ್ದುಲ್ ಉಸ್ಸ—ಗುರುಗಳ ಬಳಿಗೆ
ಶಾಂತಿಸಂಧಾನ ಮಾಡಲು ಬಂದು ಸೇರಿದರು.
ಅದರ ಹಿಂದಿನ ದಿವಸ ಮುಸ್ಲಿಮರ ಕಾವಲಿನ
ಜನ ಕೋರೇಷಿಗಳ ಪಕ್ಷದ ಹತ್ತು ಮಂದಿಯನು
ಸೆರೆಮಾಡಿ ಸೆಳೆದು ತಂದಿಹರು. ಈ ಮುಖ್ಯ ಜನ
ಈ ಹತ್ತು ಜನನ ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಗುರುಗಳನು
ಕೇಳಿದರು. ಗುರು, “ನಮ್ಮ ಹತ್ತು ಜನನನು ನೀವು
ಹಿಡಿದು ನಿಲಿಸಿಹಿರಿ. ಅವರನು ನೀವು ಬಿಟ್ಟರೆನೆ
ನಾವು ನಿಮ್ಮವರ ಬಿಡುವೆವು,” ಎಂದು ಬೆಸಸಿದರು.

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಇಂತು ಪಿತೃತ್ವ ಮತ್ತೆ ಇವರ ನಾಸ್ತಿದ್ಯವನು
 ಸೇರಿದರು. ಶಾಂತಿ ಸುಡಿಯಲು ಬಂದ ಮೂರುಜನ
 ಗುರುಗಳಿಗೆ, “ನೀವು ಈ ವರ್ಷ ಈ ಯಾತ್ರೆಯನು
 ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ; ಬರುವ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಬನ್ನಿ; ಇದು ನಮಗೆ
 ಒಪ್ಪಿಗೆ. ಹತ್ತು ವರುಷದ ದಿನವ ನಿಮ್ಮವರು
 ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬರಬಹುದು, ನಮ್ಮವರು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ
 ಬರಬಹುದು ಎಂದು ಒಪ್ಪಂದವನು ಮಾಡುವ,”
 ಎಂದು ಸೂಚನೆಮಾಡಿದರು. ಯಾತ್ರೆ ಹೊರಟವರು
 ಅದನುಳಿದು ಹಿಂದಿರುಗುವುದು ಇವರ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ
 ತೀರ ಸಮ್ಮತವಲ್ಲ. ಗುರು ತುಂಬ ಯೋಚಿಸಿ
 ಕೊನೆಗೆ, ಆಗಲಿ, ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಶಿಷ್ಯರು
 “ಗುರುಗಳೇ, ತಾವು ಯಾತ್ರೆಯನು ಮಾಡುವೆನೆಂದು
 ಹೇಳಿ ಅದ ಇಂತು ಬಿಡುವುದೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.
 ಗುರು, “ಯಾತ್ರೆಯನು ಇದೇ ವರುಷ ನಡೆಸುವೆನೆಂದು
 ನಾನು ಹೇಳಿದೆನೆ ? ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ನಡೆಸಿದರೆ
 ಅದು ಕೂಡ ಯಾತ್ರೆಯೇ,” ಎಂದು ಸುಡಿದರು. “ನಾವು
 ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುವೆನೆಂದು ಶಪಥದಲಿ ಹೊರಟಿಹೆವು ;
 ಯಾತ್ರೆಯನು ನಿಲ್ಲಿಸುವೆನೆಂದು ಹಗೆಗಳ ಶಪಥ ;
 ನೀವು ನಮ್ಮವರ ಮರಣಾದಿಯನು ಕೈಬಿಡಲು
 ಶತ್ರುಗಳಿಂದ ಮಂದಿ ಹೆಮ್ಮೆಯಲಿ ಬೀಗುವುದು,”
 ಎಂದು ಶಿಷ್ಯರು ಮತ್ತೆ ಕಾಡಿದರು. ಗುರುಗಳು,
 “ಒಳ್ಳಿತು. ಈ ಎಲ್ಲ ಮಾತು ತಿಳಿದಿದೆ ನನಗೆ.
 ಈ ಸಲವೆ ಯಾತ್ರೆ ನಡೆಸುವೆನೆನಲು ಹಗೆಯೊಡನೆ

ಕಾದಬೇಕಾಗುವುದು. ಒಹ ವರ್ಷ ಆಗಲೆನೆ
ಯುದ್ಧವಿಲ್ಲದೆ ಯಾತ್ರೆ ನಡೆಯುವುದು. ನಮ್ಮವರ
ಹಗೆಯವರ ಎರಡು ಸೇನೆಯಲಿ ಎನಿತೋ ಜನವ
ಸಾವ ಬಾಯಿಗೆ ದೂಡಿಯಾದರೂ ಯಾತ್ರೆಯನು
ಈ ಸಲವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಹಟ ಬೇಡೆನುಗೆ.
ಬನ್ನಿ. ಶಾಂತಿಯ ಪತ್ರಿಕೆಯನು ಬರೆಸುವ,” ಎಂದು
ಅವರಿಗಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಶಾಂತಿ ಪತ್ರವನು
ಬರೆವುದಕ್ಕೆ ಹಜರತರ ಅಳಿಯ, ವಿಶ್ವಾಸಿಗಳ
ಸೇನಾನಿ, ಆಲೀ ಮಹಾತ್ಮನೇ ಕುಳಿತರು.
ಪತ್ರದಲಿ ಬರೆವ ಒಕ್ಕಣೆಯ ಮಾತನು ಕುರಿತೆ
ಚರ್ಚೆ ಬಂದಿತು. ಪೂರ್ವದಲಿ ಯಾವ ಮಾತನೂ
ಇವರು ‘ದೇವರ ಹೆಸರಿನಲಿ’ ಎಂಬ ಮಾತಿಂದ
ಮೊದಲು ಮಾಡುವರು. ಹಜರತರು ದೇವನು ಎಂಬ
ಪದಕ್ಕೆ ಮೊದಲಲಿ, ದಯಾಶೀಲ, ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿ,
ಎಂಬ ಪದಗಳನು ಸೇರಿಸುವ ಹೊಸ ಪದ್ಧತಿಯ
ಬೋಧಿಸಿರುವರು. ಆಲಿ ತನ್ನ ಮಾಡಿಕೆಯಂತೆ
ಈ ದಯಾಶೀಲ ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿ ಪದಗಳನು
ಬರೆದು ಓದಿದರು. ಹಗೆಗಳ ನಾಯಕರು, “ನಮಗೆ
ಸೀವು ಹೊಗಳುನ ದಯಾಶೀಲ ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿ
ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಮೊದಲು ಎಂತಂತೆ ದೇವರು
ಎಂದು ಮಾತ್ರವೆ ಬರೆಯಬೇಕು,” ಎಂದೊರೆದರು.
ಆಲಿ, “ಇದ ತಾನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ
ಏನೆ ಆಗಲಿ ಬರೆದ ಮಾತನಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ,”
ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹಜರತರು, “ಈ ಮಾತಿರಲಿ;
ಅಡ್ಡಿ ಏತಕ್ಕೆ?” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇದರಿಂದ

ಒಪ್ಪಂದವೇ ಕೆಡುವದೆಂಬಂತೆ ಕಾಣಿಸಲು
 ಆಲಿಯನು ಕುರಿತು, “ಈ ವಿಸಯಕ್ಕೆತಕೆ ಜಗಳ,
 ಅವರಿಷ್ಟದಂತೆ ಬರೆಯಿರಿ,” ಎಂದು ಬೆಸಸಿದರು.
 ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ. ಆಲಿ ಆಣತಿಯಂತೆ ತಿದ್ದಿದರು.
 ಮುಂದೆ ಬರೆವೆಂದು ಹಜರತರ ವರ್ಣಿಸುವಲ್ಲಿ,
 ದೇವರಟ್ಟಿದ ಪ್ರವಾದಿ, ಮಹಮದರು, ಎನಲು,
 ಪ್ರತಿಪಕ್ಷ, “ಇವರು ದೇವರ ಪ್ರವಾದಿಗಳೆಂದು
 ನಾವು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಮಾತು ಪತ್ರದಲ್ಲಿ
 ಬರಬಾರದೆಂದು ತಡೆದರು. ಬೇರೆ ಏನೆಂದು
 ಬರೆಯುವುದು ಎನಲು “ಇಂಥವರ ಮಗ ಇಂಥವರು,
 ಎಂದು ಮಾತ್ರವೆ ಬರೆಯಬೇಕು” ಎಂದರು. ಇತ್ತ
 ಹಜರತರ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಇದು ಬೇಸರ.
 “ಶಾಂತಿಸಂಧಾನ ಕೆಟ್ಟರೆ ಕೆಡಲಿ ; ಗುರುಗಳನು
 ದೇವರ ಪ್ರವಾದಿ ಅಲ್ಲೆಂದು ಶಿಷ್ಯರು ನಾವು
 ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಂತು” ಎಂದಿವರು ಒದರಿವರು.
 ಮತ್ತೆ ಗುರು, “ಆಣ್ಣದಿರೆ, ನಾವು ತೊಡಗಿಹ ಕೆಲಸ
 ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಬುದು. ಒಕ್ಕಣೆಯ ಮಾತು
 ಎಂತಿದ್ದ ರೇನಂತೆ? ಅವರಿಷ್ಟದಂತೆಯೇ
 ನನ್ನ ಬಣ್ಣಿಸಿರಿ ; ಒಪ್ಪಂದವನು ಮುಗಿಸಿರಿ,”
 ಎಂದು ಕಟ್ಟಾಣತಿಯ ಮಾಡಿದರು. ಪತ್ರವನು
 ಹಗೆ ಬಯಸಿದಂತೆ ಬರೆದಿರಲು ಗುರು ಒಳಿತೆನು
 ತಮ್ಮ ಜನದೊಡನೆ ಸುಖದಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು.

ಹಜರತ್ ಮಹಮ್ಮದರು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದುದು
 ಒಂದೆರಡು ಸಲವಲ್ಲ. ನೂರು ಇನ್ನೂರು ಸಲ.
 ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅವರು ಕೆಲವೇಳೆ ಸೋತುದು ಉಂಟು;

ಆದರದಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಲ ಗೆಲ್ಲ ಸವಿದರು.
 ಅವರು ತಮಗಾಗಿ ಸಾವಿಗೆ ಹೆದರಿದವರಲ್ಲ ;
 ಬಂಧು ಮಿತ್ರರು ಸತ್ಯಕಾಗಿ ಸಾಯುವ ಹದನ
 ಅಶುಭವೆಂದವರಲ್ಲ ; ಅಂತೆ ಇವರಾ ದಿವಸ
 ಹೋದೆಯೆ ಬಿಯಾದಲಿ ವಿರೋಧಿ ಪಕ್ಷದ ಮಂದಿ
 ಶಾಂತಿಸಂಧಾನ ಮಾಡಲು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ
 ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲು ಎಲ್ಲ ಸಿದ್ಧತೆಯ ನಡೆಸಿದರು.
 ಆದರೂ ಯುದ್ಧವಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುವುದು,
 ಇಂದಲ್ಲ, ನಾಳೆ, ಎನೆ, “ಒಳಿತು, ನಾಳೆಯೆ ಸಾಕು,
 ಏತಕ್ಕೆ ವೃಥಾ ಜೀವಹತ್ಯ ?” ಎಂದು, ತಮ್ಮ
 ದೇವರನು ಕುರಿತ ವರ್ಣನೆಯ ಮಾತನು ಬಿಟ್ಟು,
 ತಾವು ಗುರುವೆಂಬ ಮರ್ಯಾದೆಯನು ಬೇಡೆಂದು,
 ಶಾಂತಿಯನು ಒಪ್ಪಿದರು. ಯೋಧನಿಗೆ ಯುದ್ಧದಲಿ
 ತೊಡಗುವರೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಧೈರ್ಯ ಬೇಕು ದಿಟ.
 ಯುದ್ಧವನು ಒಲ್ಲೆನೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಅದಕ್ಕೂ
 ಮಿಗಿಲ ರೀತಿಯ ಧೈರ್ಯ ಬೇಕು. ತನ್ನನು ಮಂದಿ
 ಹೇಡಿ ಎಂದೆಣಿಸಿಬಿಟ್ಟಾರು ಎಂಬಂಜಿಕೆ,
 ಯುದ್ಧವೇ ಶಾಂತಿಯೇ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಯೋಧನನು
 ಯುದ್ಧ ಎಂಬಂತೆ ಮಾಡುವುದು. ಇದು ಸಹಜವೇ.
 ತನ್ನ ಶೌರ್ಯವ ಕುರಿತು ತನಗೆ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ ;
 ಉಳಿದ ಜನ ಎನೆಂಬರೆಂಬ ಶಂಕೆಯು ಇಲ್ಲ ;
 ಕಾರ್ಯವೇ ಮುಖ್ಯ, ಕಾದುವುದದಕ್ಕೆ ಸಾಧನ :
 ಎಂಬ ತಿಳಿವಿಹುದು ಯಾರಿಗೆ ಅಂಥವರು ಮಾತ್ರ
 ಇಂಥ ಹೊತ್ತಿನಲಿ ಶಾಂತಿಯ ವರಿಸಿ ನಡೆಯುವರು.
 ಹಜರತರ ಧೈರ್ಯ ಇಂಥದು.

ಯುದ್ಧ ನಡೆಯಿತೇ

ಗುರು ತನ್ನ ಸೇನೆಯಲಿ ಕಾಲಾಳು, ದಳಸತಿ,
 ಎಂಬ ಭೇದವನು ಮಾಡದೆ ಎಲ್ಲರನು ಕುರಿತು
 ಒಂದೆ ಆ ಹಿರಿಯ ವಾತ್ಸಲ್ಯವನು ತೋರುವರು.
 ಯಾನಾಮು ಎಂಬ ತಾಣದ ಯುದ್ಧ ದಲಿ ಶತ್ರು
 ಬಹುಸಂಖ್ಯೆಯಲಿ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಮುಸ್ಲಿಂ ಜನರು
 ಬಹುಮಂದಿ ಮುಕ್ತರಾದರು. ಅವರೊಳೊಬ್ಬಾತ
 ಭಕ್ತ ಹಂಜಾ. ಈತ ಗುರುಗಳಿಗೆ ವಾವೆಯಲಿ
 ಮಾವ. ವಯಸಿನಲಿ ಹಿರಿಯಾತ. ಗುರು ಬೋಧಿಸಿದ
 ಧರ್ಮ ಮನಸಿಗೆ ಒಪ್ಪಿ ಅವರನನುಸರಿಸಿದರು.
 ಗುರುಸೇನೆಯಲಿ ಸಾವು ಮುಕ್ತಿ ಕಲ್ಯಾಣ ; ಅದ
 ಭಕ್ತ ಪ್ರಿಯಸತಿಯೆಂಬ ರೀತಿ ಒಲಿದವು ವನು.
 ಯಾನಾಮು ಯುದ್ಧ ದಲಿ ಭಕ್ತ ಹಂಜಾ ಹಗೆಯ
 ಗಡಣದಲಿ ನುಗ್ಗಿ ಸಾವೆಂಬುದಿಲ್ಲೆಂಬಂತೆ
 ಕಾದಿದರು. ಹಗೆ ಹತ್ತುಮಂದಿ ಈ ಒಬ್ಬನನು
 ಸುತ್ತಿದರು; ಕಡಿದು ಹಾಕಿದರು. ಅವರಲಿ ಯಾರೊ
 ಇವನ ಕಿವಿಗಳ ಕುಯ್ದು ಅವರಲೇನೋ ಒಂದು
 ಸಂತೋಷವನು ಪಡೆದು ತೆರಳಿದರು. ಸಂಜೆಯಲಿ
 ಯುದ್ಧ ಕೊನೆಗಂಡು ಹಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗಿರಲು
 ಗುರು ಸುತ್ತ ನೋಡಿ, “ಹಂಜಾ ಎಲ್ಲಿ ?” ಎಂದರು;
 ಆತ ಕಾದುತಲಿದ್ದ ದಿಕ್ಕಿನಲಿ ಅರಸಿದರು;
 ಅವನ ದೇಹವನು ಕಂಡರು. ಸತ್ತನೇ ಎಂಬ
 ದುಃಖಕೂ ಮಿಗಿಲಾದ ದುಃಖ ಗುರುವಿಗೆ ಇವನ
 ಹಗೆಗಳಿಂತು ವಿರೂಪಮಾಡಿ ಅವಮತಿಯಿಂದ
 ಕಂಡರೇ ಎನ್ನುವುದು. ಆ ಕ್ಷಣದ ಕೋಪವಲಿ

ಅವರು, ಹಂಜಾ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಕೊಂದ ಋಣಕಾಗಿ
ಬರುವ ಯುದ್ಧದಲಿ ಶತ್ರುವಿನ ಎಷ್ಟತ್ತುಸಿರ
ನಾನು ತೆಗೆಯುವೆನೆಂದು ಉಸುರಿದರು. ಖತಿಯಿಂದ
ಇವರಿಂತು ಉಸುರುತಿರೆ, ದೇವರಿಂದಿವರೆಡೆಗೆ
ಸಂದೇಶಗಳ ತರುವ ದೂತವರ ಜೆಬ್ರಯಿಲ್
ಇವರ ಕಿವಿಯಲಿ ನುಡಿದ: “ಒಲಿದವರ ಕೊಂದುದಕೆ
ಖತಿಗೊಂಡು ಒಂದುಸಿರಿಗೆಷ್ಟತ್ತು ಉಸಿರುಗಳ
ಕೊಂಬೆನೆಂಬುದು ಸರಿಯೆ: ಆದರದಕೂ ಮಿಗಿಲ
ಸರಿ, ಖತಿಯ ನಿಗ್ರಹಿಸಿ ಹಗೆಯನುಳಿಸುವ ತಾಳ್ಮೆ.”
ದೇವದೂತನ ವಚನ ಕಿವಿ ಸಾರೆ ಹಜರತರು,
“ಒಪ್ಪಿದೆನು; ತಾಳ್ಮೆಯನೆ ವಹಿಸುವೆನು,” ಎಂದರು.
ಶವಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಗುರುಗಳ ಸೇನೆ
ಊರ ಸಾರಿತು. ಎಲ್ಲ ಮನೆಯಲೂ ಜನ ಅತ್ತು,
ತಂದೆಯನು, ತಮ್ಮನನು, ಅಣ್ಣನನು, ಅಮ್ಮನನು,—
ಇವರ ಸೇನೆಯಲಿ ಗಂಡಸರೊಡನೆ ಹೆಂಗಸರು
ಜೊತೆ ನಿಂತು ಕಾದಿದವರುಂಟು—ಕೊಂದನೆ ದೇವ
ಎಂದು ಮೊರೆಯುತ್ತಲಿಹುದು ಕೇಳುತ್ತಿದೆ. ಗುರುಗಳಿಗೆ
ಇದು ಎಲ್ಲ ಅವಿಸಹ್ಯ ದುಃಖ. ಊರನು ಹೊಗುತ್ತ
ಜನದಳಲುಗಳನು ಕೇಳುತ್ತ ಇವರು ಒಂದು ಮನೆ
ಅಳುವರಿಲ್ಲದೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದನು ನೋಡಿದರು.
ಜೊತೆ ಮಂದಿಯನು ಕುರಿತು, “ಇದು ಯಾರ ಬೀಡಾರ?
ಇವರು ನಂಟರ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲವೆ?” ಎಂದು
ಕೇಳಿದರು. ಸೇವಕರು, “ಭಕ್ತ ಹಂಜಾ ಇದ್ದ
ಬೀಡಾರ ಇದು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆ ಭಕ್ತ,
“ಗುರುಸೇವೆಯಲಿ ಸಾವು ಕಲ್ಯಾಣ; ಅದ ಎಲ್ಲ

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಬಯಸುವುದು ಸರಿ; ಸಾವೆವೇ ಎಂದು ಸತ್ತನೇ
 ಎಂದು ಅಳಲುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ; ತಾನೇ ದಿವಸ
 ಸತ್ತಿನೇ ತನಗಾಗಿ ನೆಂಟರಳುವುದು ಸಲ್ಲ”,
 ಎಂದು ಅಜ್ಜಿಯನಿತ್ತು ಕಾಳಗಕೆ ಸಾರಿದರು.
 ಅವರ ಕೊಸಯಾಸೆಯನು ಸಲಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆ
 ಮನೆಯ ಜನ ಅಳದೆ ಬಾಯ್ತುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡೇ ಇಹುದು.
 ಗುರು ಹೇಳಿದರು: “ಆಯ್ತು, ಧರ್ಮವನು ಪಾಲಿಸುವ
 ಕದನದಲಿ ಸಾಯುವುದು ಕಲ್ಯಾಣವೇ ಸತ್ಯ;
 ಆದರೂ ಆ ಜೀವ ನಮ್ಮನುಳಿದಗಲಿತೇ
 ಎಂದು ಅಳುವುದು ಕೂಡ ಸಹಜ. ಅದು ತಪ್ಪಲ್ಲ.
 ಉಳಿದೆಲ್ಲರಳಿವಿಗೂ ಲೋಕ ಶೋಕವ ತೋರಿ
 ಭಕ್ತ ಹಂಜಾ ಸತ್ತುದಕೆ ಅಳದೆ ಇರಬಹುದೆ ?”
 ಆ ಕರುಳ ಮೆದುವಿನ್ನು ಎನಿತೆಂದು ಬಲ್ಲವರು
 ಯಾರೋ, “ದೇವರು ದಯಾಶೀಲ ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿ;
 ದೇವರೆಂದೊಡನೆಯೇ ಈ ಎರಡು ಪದಗಳನು
 ಒರೆಯಬೇಕೆಂದಿಹರು ಗುರು. ದೈವದುಳಿದ ಗುಣ
 ನೂರು ಸಾವಿರ ಲಕ್ಷ ಕೋಟಿ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಮಿಕ್ಕು
 ಮಾನವನ ಮನದಳವ ಮಾರಿಹುದು. ಅವುಗಳಲಿ
 ಉಳಿದಗುಣ ಮನುಜನಿಗೆ ಬೇಡದುವು ಎಂದಲ್ಲ;
 ಆದರೂ ಎರಡು ಆ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನವು.
 ನಮ್ಮ ದೇವರು ದಯಾಶೀಲ ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿ
 ಎಂದ ಗುರು ತಾ, ದಯಾಶೀಲ ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿ
 ಅಲ್ಲದಿನ್ನೇನು ?” ಎಂದರು. ಮನೋಗತ ತಿಳಿದು,
 ಹತ್ತು ಜನ ಭಕ್ತ ಹಂಜಾ ಮನೆಗೆ ಸಾರಿದರು;
 ಗುರು ನುಡಿದ ನುಡಿಯ ನಂಟಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ರಾತ್ರಿಯಲಿ

ಅಳಲು ತೋಡಗಿದರು. ಯುದ್ಧದಲಿ ಮೈಸೋತಿದ್ದು
ಗುರು ತನ್ನು ಬೀಡಾರದಲಿ ಮಲಗಿದೊಡನೆಯೇ
ಸಿದ್ರಿಯೊಳಗಾಳಿದರು. ಸರಿಹೊತ್ತಿನಲಿ ಏನೊ
ತುಂಬ ಗದ್ದಲ ಕೇಳಿ ನಿದ್ರೆ ಕೆಟ್ಟಿದ್ದವರು,
“ಹೊಸ ಸುದ್ದಿ ಯೇನು ಕೆಟ್ಟದು ಬಂದಿತೋ ನೋಡಿ,”
ಎಂದು ಬೆಸಸಿದರು. “ಹೊಸ ಸುದ್ದಿಯೇನೂ ಇಲ್ಲ.
ಭಕ್ತ ಹಂಜಾ ಸತ್ತುದಕೆ ಹತ್ತು ಮಂದಿಯೂ
ಅವರ ಬೀಡಾರದಲಿ ಸೇರಿ ದುಃಖಿಸುತ್ತಿಹರು,”
ಎಂದು ಸೇವಕ ವರದಿಮಾಡೆ, “ಒಳಿತೆಸಗಿದರು;
ರತ್ನವನು ಕಳೆದುಕೊಂಡವರು ಗೋಳಿಡರಲ್ಲ
ಎಂದು ಸಂಜೆಯಲಿ ಕಳವಳವಾಯಿತೆನಗೆ; ಅದು
ಈಗ ಸರಿಹೋಯ್ತು,” ಎಂದರು. ನಿದ್ರೆ ಕೆಟ್ಟುದಕ್ಕೆ
ಮನಕೆ ಬೇಸರವಿಲ್ಲ. ಭಕ್ತನಿಗೆ ಅತ್ತರಲೆ
ಎಂಬುದು ಸಮಾಧಾನ. ಏನು, ಎಂತಹ ಕರುಳು!

ಮನುಜರನು ಕುರಿತು ಮಾತ್ರವೆ ಗುರು ಮಹಮ್ಮದರು
ದಯೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಬೇನೆಯ ಒರೆಯೆ ಬಾರದಿಹ
ಮೂಕ ಜಂತುಗಳ ಕುರಿತೂ ಅವರು ತೋರಿಸಿದ
ಕನಿಕರವ ಜನ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಇವರೊಂದು ಸಲ
ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಒಂದೂರ ಹೊಕ್ಕೈತರಲು
ಬಾಗಿಲಲೆ ಒಂಟಿ ಒಂದಿನರೆದುರು ಸಾರಿತು.
ದುಡಿದು ಸೋತಿದೆ; ಬೆನ್ನುಬೆನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದೆ ವ್ರಣ;
ಮುಪ್ಪು ಬರುತಿದೆ. ತನ್ನು ಜೊತೆಗಿದ್ದ ವರನು ಗುರು
“ಈ ಒಂಟಿ ಏನ ಹೇಳುತ್ತಲಿಹುದು ಬಲ್ಲಿರಾ?”
ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಪರಿವಾರ, “ಒಂಟಿಯ ಮಾತ
ದೇವರೂ ದೇವರ ಪ್ರವಾದಿಯೂ ತಿಳಿಯುವರು ;

ನಾವೆಂತು ತಿಳಿಯೆ ಬರುವುದು?" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.
 "ಇದು ಹೇಳುತ್ತಿದೆ ನೋಡಿ; 'ನನ್ನೊಡೆಯನಾದವನು
 ನನಗೆ ಮುಪ್ಪಡಸುವಿದುವರೆಗೆ ನನ್ನನು ದುಡಿಸಿ
 ಬೆನ್ನೆಲ್ಲ ಹುಣ್ಣಾದ ನನ್ನ ಒಡಲನು ಇನ್ನು
 ಸದಿದು ಮಾಂಸವ ಮಾರಲೆಣಿಸಿಹನು' ಎನ್ನುತ್ತಿದೆ.
 ಇದರೊಡನೆ ಹೋಗಿ ಇದರೊಡೆಯನನು ಕರೆತನ್ನಿ."
 ಪರಿವಾರದಲಿ ಒಬ್ಬ ಇದರ ಒಡೆಯನ ನಾವು
 ಕಾಣೆವೇ ಎಂದು ನುಡಿದನು. "ನೀನು ನಡೆ; ನಾನು
 ದಾರಿಯನು ತೋರುವೆನು," ಎಂದು ಗುರು ಬೆಸಸಿದರು.
 ಗುರುವಿನಿ ಆಣತಿಯ ಪಡೆದ ಆ ಅನುಯಾಯಿ
 ಅದರೊಡನೆ ನಡೆದು ಹಂಟಲ ಎಂಬ ಕೇರಿಯನು
 ಸೇರಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಈ ಒಂಟಿ ಯಾರದು ಎಂದು
 ಕೇಳಿ ಒಬ್ಬಾತ ಅದು ತನ್ನದೆನೆ, "ಗುರು ನಿಮ್ಮ
 ಬರಹೇಳುತ್ತಿಹರು," ಎಂದನು. ಒಂಟಿಯಾ ಒಡೆಯ
 ಗುರುಗಳೆಡೆ ಸಾರಿದನು. ಗುರು ಆತನನು ಕುರಿತು,
 "ನಿನ್ನ ಈ ಒಂಟಿ ನಮಗೇ ಮಾತ ಹೇಳುತ್ತಿದೆ,"
 ಎಂದು ಆ ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ ಮಾತ ಬೆಸಸಿದರು.
 ಅವನೆಂದ: "ಗುರುಗಳೇ, ಅದರ ಮಾತೆಲ್ಲ ನಿಜ."
 ಗುರು: "ಇದನು ಬೆಲೆಗೆ ಕೊಡು; ಇದ ನಾವು ಕೊಳ್ಳುವೆವು."
 ಒಂಟಿಯವನೆಂದ: "ಬೆಲೆ ಬೇಡ; ಈ ಬಹಳವನು
 ತಮ್ಮಂತವರಿಗೆ ಮಾರಲೆ ? ಇದನು ಸುಮ್ಮನೆಯೆ
 ತಮ್ಮ ಪಾದಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದೆನು. ಇದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ."
 ಗುರು ಅವನ ಮಾತಿಗೊಪ್ಪದೆ, ಬೆಲೆಗೆ ಅದ ಕೊಂಡು,
 ಪ್ರಣವ ತೊಳೆಯಿಸಿ ವಾಸಿಮಾಡಿ, ಆ ಒಂಟಿಯನು
 ಸಾಕಿಕೊಂಡರು. ತುಂಬ ದೂರವಲ್ಲದ ಯಾವ

ಈ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಆಳ ಕಳುಹುವ ವೇಳೆ
ಈ ಒಂಟಿಯನು ಏರಿ ಹೋಗಿಂದು ಕಳುಹುವರು.
ಗುರುಗಳ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯದಲಿ ಇದೇ ಮುದಿ ಒಂಟಿ
ತನ್ನ ಪಾಲನು ವಹಿಸಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನಡೆಯಿತು.

ತನ್ನ ಹಳಿದರು ಎಂದು ಗುರು ಯಾರನೇ ಕುರಿತು
ಕೋಪಗೊಂಡುದು ಇಲ್ಲ. ತಿಳಿಯದವರಿನ್ನೇನ
ಮಾಡಬಲ್ಲರು ಎಂದು ತಾಳಿ ಮನ್ನಿಸುವರು.
ಆಬೂ ಜಹಾಲ್ ಕೊರೇಷಿ ಒಂದು ಒಂಟಿಯನು
ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು. ಹಣವ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅದರೊಡೆಯ
ಬೆಲೆಯ ಕೊಡು ಎಂದು ಬಹುಸಲ ಕೇಳಿ, ಕೊಡದಿರಲು,
ಕೊಂಡವನ ಸಂಗಡಿಗರಲಿ ದೂರು ಮಾಡಿದನು.
ಆ ಕೊರೇಷಿಗಳು ಇವನೊಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಗುರುಗಳಲಿ
ಬಂದು ಹೋಗುವುದನರಿತಿದ್ದು, “ನಮ್ಮನು ಏಕೆ
ಕೇಳುವೆಯೋ? ನಿಮ್ಮ ದೊರೆ ಆ ಮಹಮ್ಮದನ ಬಳಿ
ಹೇಳಿಕೊ, ಹಣವ ಕೊಡಿಸುವನು,” ಎಂದರು. ಅವನು
ಗುರುಗಳಿಗೆ ಇವರಿಂತು ಹಳಿದುದನು ತಿಳಿಸಿದನು.
ಗುರು ಅದನು ಬರಿಯ ಹಳಿವೆಂದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಿಡರು.
ಅವನೊಡನೆ ಹೊರಟು ಆಬೂ ಜಹಾಲನ ಮನೆಗೆ
ಬಂದು ಬಾಗಿಲ ತಟ್ಟಿದರು. ಅವನು ಬಾಗಿಲನು
ತೆರೆದು ಇವರನು ನೋಡಿ ಮುಖಕೆಟ್ಟು ನಿಂತನು.
ಹಗೆ; ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬರುವ ಕೆಳಯೇನಲ್ಲ.
ಮಾತು ತೋರದೆ ಅವನು, “ಏನು ಬಂದಿರಿ?” ಎಂದು
ಕೇಳಿದನು. ಗುರು, “ನೀನು ಇವನಿಂದ ಒಂಟಿಯನು
ಕೊಂಡೆಯಲ್ಲವೆ? ಬೆಲೆಯ ನಿನ್ನಿಂದ ಈತನಿಗೆ
ನಾನು ಕೊಡಿಸಲು ಬಂದಿಹೆನು,” ಎಂದು ನುಡಿದರು.

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಆಬೂ ಜಹಾಲ್ ಮತ್ತೆ ಮಾತನಾಡದೆ ಬೆಲೆಯ
ತೆತ್ತು ಇವರನು ಕಳುಹಿದನು. ಯಾರೊ, “ಎನಯ್ಯ
ಒಂದು ಮಾತಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಮೆತ್ತನಾಗುವುದೆ?” ಎನೆ
ಆಬೂಜಹಾಲ್, “ಒಂದು ಮಾತೆ? ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತು!
ಬಾಗಿಲಲಿ ನಿಂತು, ಬೆಲೆಯನು ಕೊಡಿಸ ಬಂದಿಹೆನು,
ಎಂದು ಅವನೆಂದಾಗ ಅವನ ತಲೆಯಲಿ ಒಂದು
ಸರ್ಪ ಹೆಡೆಹರಡಿ ನಿಂತಿತು. ಹಣವ ಕೊಡದಿರಲು
ಮುಂದೆ ಹಾಯ್ದೆನ್ನ ಕಚ್ಚಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು,”
ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಹಾವಿದ್ದಿ ತೋ ಇಲ್ಲವೋ.
ದೇವರೂ ದೇವರ ಪ್ರವಾದಿಯೂ ಬಲ್ಲರು.
ನಾವು ಬಲ್ಲೆವೆ? ನಮಗೆ ಬೇಕಾದುದಿಷ್ಟೆ ಸರಿ.
ಕೊಬ್ಬಿ ನುಡಿದವನು ಕೊಬ್ಬಿದುದು ತಪ್ಪೆಂದರಿತು
ವಿನಯವನು ತೋರಿ ಬಾಳಿದನು. ಇದೆ ಗುರುಮಹಿಮೆ!

ಇನ್ನೆರಡು ಸಂಗತಿಯನೊರೆದು ಈ ಕಥನವನು
ನಿಲಿಸುವೆನು. ಮೋಘೈರ ಎಂಬ ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥ
ಮತ್ತೆ ಹದಿಮೂರು ಜನರೊಡನೆ ಈಜಿಪ್ಟಿನಲಿ
ಉದ್ಯೋಗದೊಳಗಿದ್ದ. ಕೆಲ ವರುಷ ಕಳೆದಿರಲು
ಎಲ್ಲರೂ ಧನವಂತರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ನೆಲಕೆ
ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೊರಟು ಬಂದರು. ದಾರಿಯಲಿ ಮಧ್ಯೆ
ತಂಗಿದೊಂದೂರಿನಲಿ ಇರುಳು ಇವರೆಲ್ಲರೂ
ಕಂಡಂತೆ ತಿಂದು, ಕಂಡುದ ಕುಡಿದು, ಮೈಮರೆತು
ಮಲಗಿದರು. ಮೋಘೈರ ನಿಶಿಯಲೆಚ್ಚರಗೊಂಡ.
ಎಲ್ಲರೂ ತಂತಮ್ಮ ಗಂಟ ತಲೆದೆಸೆಗಿಟ್ಟು
ಮೈಮರೆತು ಬಿದ್ದಿಹರು. ತನ್ನ ಒಬ್ಬನದೆ ಹಣ
ಅಷ್ಟೇನು ಹಣವೆ? ಈ ಹದಿಮೂರು ಮಂದಿಯನು

ತನ್ನದಾಯಿತೆ ಅದನು ತಕ್ಕಷ್ಟು ಎನ ಬಹುದು.
 ಈ ದುರಾಸೆಯ ಭೂತ ಅವನ ತಲೆಯಲಿ ಬೆಳೆದು
 ಅವನ ಬಿಡೆನೆಂದು ಹಿಡಿಯಿತು. ಎಲ್ಲ ಹದಿಮೂರು
 ಸಂಗಡಿಗರನು ಅವನು ಅಂದೆ ಪೂರಯಿಸಿದನು.
 ಅವರ ಹಣವನು ಕೊಂಡು ತಲೆಕಾಲು ತಿಳಿಯದೆ
 ಓಡಿಬಂದನು. ಇದರ ವಿಷಯ ತಿಳಿದರೆ ತನ್ನ
 ಹದಿಮೂರು ಸಂಗಡಿಗರಭಿಮಾನಿ ನಂಟು ಜನ
 ಉಳಿಸಲಾರದು ಎಂದು ಹಜರತರ ಬಳಿಗೈದಿ
 ಅವರ ಅನುಯಾಯಿಯಾಗುವೆನೆಂದು ತಿಳಿಸಿದನು.
 ಗುರು ಆಗಲೆಂದು ಬೆಸಸಿದರು. ಹಣವುಳ್ಳವರು
 ಧರ್ಮಪಾಲನೆಗೆಂದು ಇವರು ಮಾಡಿಹ ಒಂದು
 ನಿಧಿಗೆ ತಂತಮ್ಮ ಹಣದಲಿ ಐದರಂಶವನು
 ಕೊಡುವುದಿಸ್ಲಾಮ್ ಪದ್ಧತಿ. ತನ್ನದುರ್ಧನದ
 ಐದರಲಿ ಒಂದಂಶವನು ನಿಧಿಗೆ ನೀಡುವೆನು
 ಎಂದ ಮೋಘೈರ. ಗುರುವಿಗೆ ಇವನು ಈ ಧನವ
 ಎಂತು ಗಳಿಸಿದನೆಂದು ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅವರದಕೆ,
 “ಎಂಥ ಪಾಪಿಯೆ ಬರಲಿ, ದೈವ ಪಾಪವ ಮರೆತು,
 ಬಂದನೆಂದೇ ಕರುಣೆಯಿಂದವನ ಕಾಯುವುದು.
 ನೀನು ಮುಸ್ಲಿಮನಾದುದೆನಗೆ ಸಂತೋಷವೇ.
 ಎಲ್ಲ ಜೀವವು ಬೇಕು ದೇವರಿಗೆ. ಇನ್ನೆಂತ
 ಪಾಪ ಮಾಡಿದ ಜೀವ ಬಂದರೂ ದೈವ ಅದ
 ತೊಳೆದು ಅದ ತನ್ನದೆಂದೆಣಿಸುವುದು. ಈ ಮಾತು
 ಪಾಪ ಕಲುಷಿತವಾದ ಜೀವಕನ್ಯೆಯಿಸುವುದು;
 ಪಾಪ ಕಲುಷಿತ ವಿತ್ತಕಲ್ಲು. ಈ ನಿನ್ನ ಹಣ
 ನಿನಗಿರಲಿ. ಇದರಿಂದ ಒಂದು ಹುಡಿ ನಾಣ್ಯವನು

ಧರ್ಮ ನಿಧಿಯಲಿ ಹಾಕುವುದು ಬೇಡ,” ಎಂದರು.

ಹಜರತ್ ಮಹಮ್ಮದರ ಪುಣ್ಯ ಉನ್ನತ ಜೀವ
ಶಾಂತಿಯಿಂದಿಹುದ ಅಲ್ಲಾಹ್ ಅನುಗ್ರಹಿಸಲಿ.
ಗುರುವರರ ಜೀವನದ ನೂರಾರು ಇಂತಪ್ಪ
ಸುಂದರ ಉದಾತ್ತ ಚರಿತವನೊರೆಯಿ ಬರುವುದು.
ಅದರಲಿ ಪವಾಡವೂ ಇಹವು. ಆದರೆ ಯಾವ
ಎಂಥದೆ ಪವಾಡಕೂ ಮಿಕ್ಕ ಬೆಲೆಯ ಪವಾಡ
ಆವರ ಆ ಮಾನವತೆ, ಹಸುಮನಸು. ಹಸುಮನಸು
ಎನಲು ನೆನಪಾಗುತ್ತಿದೆ. ಕೊನೆಗೆ ಹಗೆಯನು ಗೆದ್ದು
ಇವರು ವಿಗ್ರಹ ಮಂದಿರವ ಹೊಕ್ಕು, ಅಟ್ಟದಲಿ
ಎನಿತೊ ನಾಚಿಕೆ ಕೆಟ್ಟ ಮೂರ್ತಿಗಳ ಒಟ್ಟಿಹುದ
ಕಂಡು, ಅದ ಸೆಳೆದು ಒಡೆಯಿರಿ ಎಂದು ಬೆಸಸಿದರು.
ವಿಶ್ವಾಸಿಗಳ ದಳದ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಆಲಿ,—
ಅವರಿಗೂ ದೈವ ಶಾಂತಿಯ ನೀಡಿ ರಕ್ಷಿಸಲಿ,—
ಕೈಚಾಚಿದರು ; ಮೂರ್ತಿ ಎಟುಕದಿದೆ ; ಗುರುಗಳು
ಮಂಡಿ ಕೈಗಳನೂರಿ ಅಂಬೆಗಾಲಲಿ ಕುಳಿತು,
“ನನ್ನ ಬೆನ್ನಲಿ ಏರಿ ಸೆಳೆ” ಎಂದು ಬೆಸಸಿದರು.
ಆಲಿ ಅಂತೇ ಮಾಡಿದರು. “ಈಗ ಎಟುಕಿತೇ ?”
ಎಂದು ಗುರು ಕೇಳಿ ಸೇನಾನಿ, “ಈ ಕ್ಷಣ ನನಗೆ
ಮುಗಿಲು ಬೇಕಾದರೂ ಎಟುಕುವುದು,” ಎಂದರು.
ಕೆಲಸವನು ಮುಗಿಸಿ ಸೇನಾನಿ ಬೆನ್ನಿಂದಿಳಿದು
ಗುರುವನೆಬ್ಬಿಸಿ ತುಂಬ ನಲಿದಾಡಿದರು. ಗುರು,
“ಏನಯ್ಯ ಇನಿತು ಸಂತೋಷ ?” ಎನೆ ಸೇನಾನಿ,
“ಎಂಥ ಉನ್ನತ ಪದವಿಯಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದಿಹೆನು.

ಆದರೂ ನನಗೆ ನೋವಿಲ್ಲ,” ಎಂದರು. ಗುರು
“ಆಲಿ, ನಿನ್ನನು ಮಹಮ್ಮದ್ ಎತ್ತಿ ಜೆಬ್ರಯಿಲ್
ಇಳಿಸಿದನು. ಇಂತಿರಲು ನೋವಹುದೆ ?” ಎಂದರು.
ಎಂಥ ಹಸುಮನಸು ಅದು ! ಇನ್ನೆಂಥ ಸೌಜನ್ಯ !

ಎಲ್ಲ ಗುರುಗಳ ಚರಿತವೂ ಪವಾಡಗಳಿಂದ
ಅವರ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಸಾರುವೆನೆಂದು ತೊಡಗಿಹವು.
ಒಂದು ರೀತಿಯ ಮನಕೆ ಅದ್ಭುತನ ಕಾಣದಿರೆ
ನಂಬಿಕೆಯೆ ಬರದು. ನಿಜದಲಿ ಎಲ್ಲ ಅದ್ಭುತಕೆ
ಹಿರಿಯ ಅದ್ಭುತ ಇಂಥ ಗುರುವರರ ಸೌಜನ್ಯ;
ವಾತ್ಸಲ್ಯ; ಸರಳ ಸ್ವಭಾವ. ದೇವರ ಜೊತೆಗೆ
ತಾನು ಸಂಭಾಷಿಸುವೆನೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದ ಗುರು,
ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಅಟ್ಟ ಎಟುಕದು ಎಂದು ತಾ ಬಗ್ಗಿ
ಅಂಬೆಗಾಲಲಿ ಕುಳಿತು ಬೆನ್ನನೇರೆಂದರೆನೆ
ನಂಬಬಹುದೇ? ಯಾವ ಹಿರಿಯ ಇದ ಮಾಡುವನು?
ರಾಜನೇ ? ಚಕ್ರವರ್ತಿಯೇ ? ಇಂತು ಮಾಡುವುದು
ತನ್ನ ಗೌರವಕೆ ಕುಂದವರಿಗೆ; ಕುಂದು ನಿಜ:
ಲೆಕ್ಕ ಸಿಕ್ಕುವ ಮಿತದ ಗೌರವಕೆ ಇದು ಕುಂದು.
ಐದು ಹಣದಲಿ ಒಂದು ಹಣ ಕಳೆಯೆ ಉಳಿಯುವುದು
ನಾಲ್ಕೆ. ಅದರಿಂದಲೇ ಈ ಜನರು ಅಂಜುವರು.
ಕೋಟೆ ಕೋಟೆಯನಂತ ರಾಶಿಯೆನೆ ಒಟ್ಟಿರುವ
ಗುರುವರರ ಮರ್ಯಾದೆ ಇಂತು ಕುಂದುವುದಿಲ್ಲ.
ಪೂರ್ಣದಲಿ ಪೂರ್ಣ ಕಳೆದರು ಪೂರ್ಣ ಉಳಿಯುವುದು.

ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಗಳಂತೆ ಗುರು ಮಹಮ್ಮದರದೂ
ಬಾನ ತಿಳಿಸಿರು ನೆಲದಲಿ ಕದಡಿ ಕೆಡುವಂತೆ

ಮಾನವನ ಬಾಳಿನಲಿ ಬಣ್ಣ ಗೆಟ್ಟೆಯದು ದಿಟ.
ಆದರೇನಂತೆ ? ಗುರು ಜಗಕೆ ಸಾರಿದ ಧರ್ಮ
ಎಂದಿಗೂ ಹಿರಿದೆ. ಲೋಕದ ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಗಳು
ಒಂದಾಗಿ ಮನುಜ ಕುಲವೆಲ್ಲದರ ಒಂದೇ
ಧರ್ಮ ಬಹು ಕಾಲದಲಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವ ವೇಳೆ
ಅದರ ಹಲ ಮುಖ್ಯ ಗುಣ ಈ ಮಹಾತ್ಮರದೆಂದು
ಬಲ್ಲವರು ಒಪ್ಪುವರು. ಗುರುಗಳಿಗೆ ಜಯವಕ್ಕಿ.

ಜಯಭೇರಿ

ಜಯಭೇರಿ ? ಜಯ ಕೊನೆಗೆ. ಮೊದಲಲೇ ಜಯವೇ?
ಯಾರಿಗೇ ಇರಲಿ, ಜಯವೇನನಿತು ಸ್ವಯವೇ ?
ಎದುರಾಳಿಯನು ಮೋದಿ ಗೆದ್ದು ದನು ಸಾರಿ
ಹೊಡೆವ ಗೆಲವಿನ ದಿನದ ಭೇರಿ ಜಯಭೇರಿ.

ಜಯ ಕೊನೆಗೆ? ಕಾಣುವುದು ಕೊನೆಗೆ. ಸರಿ. ಅದನು
ತರುವ ಸಾಧನ, ನಮ್ಮ ಒಳ ಹೊರಗ ಹದನು,
ಮೊದಲಿಂದ ಇರಬೇಕು. ಅದರ ಪರಿ ಎಂತು ?
ಅದ ನೋಡಿ, ಎರಡು ಸಕ್ಷದ ಮಧ್ಯೆ ನಿಂತು.

ಸಂಕ್ರಾಂತಿ

ಭಾಯಿ ಭಾಯ್ ಭಾಯ್ ಎಂದು ಒದರುತಿಹಹೊತ್ತು
ಚೀನೀಯ ಮನಸು ಕೃತ್ರಿಮವ ಹಿಡಿದಿತ್ತು.
ನಂಬಿಕೆಯ ಮೂಡಿಸುತ್ತ ದ್ರೋಹವನು ಬಗೆದು
ಹಿಡಿದರಿವರೆನ್ನು ಹೆಗ್ಗತ್ತಿಡೆಗೆ ನೆಗೆದು.

ಏನಿದೇತರದೆಂದು, ಇಂತುಂಟೆ ಎಂದು,
ನೋಡ ಗೆಳೆಯರು ನಾವು ಕಣ್ಣೆರೆವ ಮುಂದು,
ಕೆಸರ ಕೂಪಕೆ ನಮ್ಮ ದೂಡಿ, ದಡ್ಡರನು
ಬೆಳ್ಳಿಸಿದೆವೆಂದು ಹಿಗ್ಗಿದುದಿವರ ತೆರನು.

ಗೋವ ಮಂದೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾರಿಬಹ ಹುಲಿಯೋ,
ನೆಲನ ನುಂಗಲು ಮುಂದೆಬಹ ಕಡಲ ಅಲೆಯೋ,
ಸೀತೆಯನು ಕದ್ದ ರಾವಣನ ಹೊಸ ಪರಿಯೋ,
ಕೋಳಿಯನು ಕದಿಯೆ ಸುಳಿಯುವ ಇರುಳ ನರಿಯೋ?

ಮೋಸ ಬದುಕಲು ಸುಳ್ಳು ನೆರವಿರಲೆಬೇಕು.
“ನಿನ್ನ ತಪ್ಪನು ಜೊತೆಯವನ ಮೇಲೆ ಹಾಕು:”
ಇದುವೆ ವಂಚಕ ಸೂತ್ರ. ತಾವೆನ್ನು ತಾಗಿ,
ಇವರು ಮೊರೆದರು : “ಭರತವರ್ಷ ತಾನಾಗಿ

“ನಮ್ಮ ತಾಗಿತು. ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆಗೆ, ತೀರ
ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ, ನಾವು ಕಾದಿದೆವು. ದುರ್ವಾರ
ದುಷ್ಟ ಜನ ಇವರಿಂದ ನಮಗನಿತು ಕಷ್ಟ !
ಹಾ ! ಭರತವರ್ಷವಿದು ದುಷ್ಟ, ಸುಸ್ಪಷ್ಟ.”

ಆಯುಧವ ಸಿದ್ಧ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಈ ಜನನ
ಅದ ಹುಡುಕುವರು ತಾಗಿದೆವು : ನೋಡಿ ಘನನ !
ಸಿದ್ಧಿಸುತಲಿದ್ದ ಮನೆವಳ ಕದಿವನಿದ್ದ ;
ಅದ ತಪ್ಪಿಸಲು ಹೆರವ ಸುಳಿದೊಳಗೆ ಬಿದ್ದ !

ಅಯ್ಯ ಮೋಟ್ಟೀಟುಂಗ್, ಚೀಯಿ, ಚೂರ್ ಎಲೇಯಾ
ತಿಳಿವು ಸಾಲದನಮ್ಮ ಜನ, ನಿಮ್ಮ ಭಾಯ್ ಭಾಯ್
ನೋಗ ಮಾತಿಂದ ಎಚ್ಚರ ಮರೆತು, ನಿಮ್ಮ
ತಡೆಯಲಾಗದ ಪರಿಯನಿದ, ನಿಮ್ಮ ಧರ್ಮ,

ಸಿಮಗಾದ ಜಯವೆಂದು, ನಮ್ಮ ಸೋಲೆಂದು,
ನೆನೆವ ಭ್ರಾಂತಿಗೆ ಸಿಲುಕಬೇಡಿ, ಪ್ರಿಯಬಂಧು.
ಜಯ ಕೊನೆಗೆ; ಮೊದಲಿನ ಅಚಾನಕದ ಗೆಲವು
ಗೆಲವಲ್ಲ; ಜಯ ಕೊನೆಗೆ ನಿಲ್ಲುವನ ನಿಲುವು.

ನಮ್ಮ ನಂಬುಗೆ, “ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ” ಎಂದು;
“ನಾನ್ಯತಂ” ಎಂದು. ನಂಬುಗೆ ಇಂಥದಿನ್ನೊಂದು,
“ಯತ್ರ ಧರ್ಮಸ್ತತ್ರ ಜಯ” ಎಂದು. ನೀವೇನ
ನಂಬಿಹಿರಿ ? ಏನ ನಂಬಿಹುದು ಹೊಸ ಚೀನಾ ?

ಸುಳ್ಳು ಗೆಲ್ಲುವದೆಂದೆ ? ಅನ್ಯಾಯ ಸರಿಯೆಂದೆ ?
ಅಂತಲ್ಲದಿರೆ ನೀವು ಏಕೆಂತು ಈ ಹಿಂದೆ
ನಿಮ್ಮ ಹಿರಿಯರ ಹೊರೆದ ಬುದ್ಧನನು ಮರೆತು
ಹಿಂಸ್ರ ಜನರಾಗಿಹಿರಿ ಸೆಟೆದಿಂತು ಬೆರೆತು ?

ಭಾರತದ ಜನ ನಿಮ್ಮ ನೆಲದ ಅಂಗುಲವ
ಬಯಸಿಲ್ಲ. ನೀವೇಕೆ ನಮಗಮಂಗಳವ
ಮಾಡಲೆದ್ದಿರಿ ? ಧರ್ಮ ಎತ್ತು ಜಯ ಅತ್ತು ಎನೆ
ನಾವು, ನೀವಪ್ಪಿರಿ ಅಪಜಯದ ಕತ್ತಲನೆ.

ದಿಟ ಸಟಿಯ ಕದನದಲಿ ಸಟಿ ಮೊದಲು ಗೆದ್ದು
ಕೊನೆಗೆ ಸೋಲುವುದು. ದಿಟ ಬಿದ್ದ ರಿಯು ಎದ್ದು
ಕೊನೆಗೆ ಗೆಲ್ಲುವುದು. ಇಂತಾದುದನು ನೂರು
ಬಾರಿ ನೋಡಿದೆ ಲೋಕ. ದಿಟ ಗೆಲುವ ಬೇರು.

ಅದರಿಂದ, ಸೋದರರೆ, ನಯಕೆ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು
ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬದುಕಿ ; ಇಲ್ಲವೆ ಸತ್ತು ಕೆಟ್ಟು,
ಹಿಟ್ಟರ್ ಮುಸೋಲಿನಿಯ ತೆರ ಮೊದಲು ಸೊಕ್ಕಿ,
ಬೊಬ್ಬಿಟ್ಟು, ಕೊನೆಗೆ ಕೆಡೆವಿರಿ ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕಿ.

ಬಂಧುಗಳ ಕೊಲ್ಲಲಾರದೆ ಅಂದು ಪಾರ್ಥ
ಸೆಣಸ ಹಿಂಜರಿದ ಪರಿ ಈ ನುಡಿಯ ಅರ್ಥ.
ಶಾಂತಿಯಲಿ ನಡೆಯಿರಿ ; ನಿಮಗೆ ಸುಖವಕ್ಕಿ.
ಒಲ್ಲರಾ ? ನಿಮಗೆ ಕಾದಿದೆ ಸೋಲ ತೆಕ್ಕಿ.

ನಾವು ಜಯಿಸುವ ಮಂದಿ. ದಿಟ ನಮ್ಮ ದೈವ.
ದಿಟಕಾಗಿ ನಾವೆನ್ನು ಮೆಯ್ ಮನಸು ಜೀವ,
ಮನೆ ಮಠವ, ನೆಲ ಹಣವ, ಸಂತಸದಿ ನೀಡಿ
ಕಾದಲಣಿ. ಇದರಲಿನಿಸೂ ಇಲ್ಲ ಖೋಡಿ.

ಜಯ ಭೇರಿ

ಭರತವರ್ಷದ ಕುವರ ಕುವರಿಯರು ನಾಡ
ಗೌರವದ ಸಲು ಏತರದನೆ ಈಡಾಡ
ಅನುವಾಗಿಹರು. ದೈವ, ಸತ್ಯ, ಸ್ವದೇಶ
ಇವು ಒಂದು ನಮಗೆ; ಒಂದೇ ಅಭಿನಿವೇಶ.

ಬಿದ್ದ ಕೆಸರಿನ ಕುಣಿಯ ಬಿಟ್ಟು ದಡವೇರಿ,
ನಿಮ್ಮ ಮೋಸದ ಮೇಲೆ ಸೋಲ ಹೊರೆ ಹೇರಿ,
ನಿಮ್ಮ ನಟ್ಟುವ ಪಣವ ತೊಟ್ಟಿಹುದ ಸಾರಿ,
ಹೊಡೆವುದಿದೊ ನನ್ನ ಒಡಹುಟ್ಟು ಜಯಭೇರಿ.

ಭೇರಿ ಮೊರೆವುದು ನಾವು ಗಿದ್ದೆವೆಂದಲ್ಲ.
ಗಿದ್ದವನು ಸಹ ಗೆಲವು ತನ್ನದೆನೆ ಸಲ್ಲ.
ಸತ್ಯವೇ ಜಯಿಸುವುದು. ಈ ಹದನ ಸಾರಿ
ಮೊದಲಲೇ ಮೊಳಗುತಿದೆ ನಮ್ಮ ಜಯಭೇರಿ.

ಬಸವಣ್ಣ ನವರನ್ನು ಕುರಿತು

(ಮೂರು ಅಷ್ಟ ಪಟ್ಟದಿ)

೧

ಎಂದೆಲ್ಲಿ ಲೋಕವಲಿ ಧರ್ಮ ಇಳಿಮುಖನಾಗಿ
ಧರ್ಮವಲ್ಲಮದು ಮೇಲ್ಗೈ ಆಗುವುದು ಅಂದು,
ಅಲ್ಲಿ, ನಾ ಸಾರಿ ಧರ್ಮವನು ಕಾಯುವೆನೆಂದು
ಧೈರ್ಯ ನೀಡಿದ ಸತ್ಯ, ತನ್ನ ವಚನಕೆ ಬಾಗಿ,
ಶತಮಾನಗಳ ಹಿಂದೆ ಕನ್ನಡದ ಸುತನಾಗಿ
ಮಿನ್ನುಳಿದು, ಜನಮನದ ಸಂದೇಹಗಳ ಬಿಡಿಸಿ,
ಧರ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾಪನ ಮಹಾಕಾರ್ಯವನು ನಡೆಸಿ,
ಮರೆದು ಕರಗಿತ್ತು ಕೂಡಲಿ ಸಂಗಮಕೆ ಹೋಗಿ.
ರೂವಾದೆ ವಿಭೂತಿಮತ್ತತ್ವವಿವೆ, ಅವ ನೀನು
ನನ್ನಂಶದಿಂದ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿ ಎಂದು
ಹೇಳಿತದುವೇ ದೈವ. ಒಂದು ಅದು, ಎರಡಲ್ಲ.
ಅದರ ನೆಚ್ಚಿನ ವಚನ ಎಂದಿರಲಿ ಬರಡಲ್ಲ.
ಅದುವೆ ಗುರು, ಜಗದದೊರೆ, ಅದೆ ದೀನಜನಬಂಧು,
ಅದೆ ಎಲ್ಲ ಗುರುವಂಕ್ತಿ, ಎಂದು ತಿಳುವುದು ಜಾಣು.

೨

ನಾನು ಹಾರುವನೆಂದು ಹಿರಿಯನೇ ? ಮಾದಾರ
 ಚೆನ್ನಯ್ಯ ಮಾದಾರನೆಂದೆನಗೆ ಕಿರಿಯನೇ ?
 ಜಾತಿ ಹುಟ್ಟಿದಲ್ಲ ; ಗುಣದಿಂದ ; ಅರಿಯನೇ ?
 ಎಂದು ನುಡಿ ನುಡಿದಂತೆ ನಡೆದ ಧೀರೋದಾತ್ತ
 ನಿನ್ನನಿನ್ನನಿತು ಹೊಗಳುವುದು ? ಜಗದಾಧಾರ
 ತತ್ತ್ವ ನಿನ್ನಲಿ ನಿಂತು ನಿನ್ನ ನಡೆಸಿತ್ತಾಗಿ,
 ನೀನಂತು ನಡೆದೆ, ದೈವದ ಕೇವಲ ನಿಯೋಗಿ.
 ನಿನಗೆಲ್ಲ ಜಗ ನಂಟು ; ಇಲ್ಲ ಯಾರೂ ದೂರ.
 ಓ ಅಣ್ಣ, ನನ್ನಣ್ಣ, ಕನ್ನಡಿಗ ಕುಲದಣ್ಣ,
 ಎಲ್ಲ ಜನತೆಗಳಣ್ಣ, ಬಸವಣ್ಣ, ನಿನ್ನೆದೆಯ
 ಕನಿಕರದ ಒರತೆಯನಿತನು ನಮ್ಮ ಜನತೆಯಲಿ
 ಇಂದೊಸರುವಂತೆಸಗು. ಹೊಸತೊಂದು ಘನತೆಯಲಿ
 ನಾಡು ಬಾಳಲಿ. ದಾರಿ ತೋರು. ಶಿವಸನ್ನಿಧಿಯ
 ಕಾಂಬಂದ ಪರಿಕಳೆದು ತೆರೆ ನಮ್ಮ ಒಳಗಣ್ಣ.

೩

“ಅಯ್ಯ ಎಂದೆಯ ಸ್ವರ್ಗ; ಎಲವೊ ಎಂದೆಯೊ ನರಕ.
ಮರ್ತ್ಯಲೋಕವಿದು ಕರ್ತಾರನದು ಕಮ್ಮಟ;
ಇಹದಿ ಸನ್ಮುತರಾದವರೆ ಪರದಿ ಸನ್ಮುತ.
ದಯೆ ಇಲ್ಲದಿಹ ಧರ್ಮ ಎಂಬುದುಂಟೆ ? ಮರುಕ
ಇರಲಿ ಸರ್ವ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಕುರಿತು. ಅಂತರಿಕ
ದಾರ್ಢ್ಯದಲಿ ನಂಬಿ ಕರೆ ; ಓ ಎನ್ನುವನು ಶಿವ.
ನಂಬಿ ನೆನೆ ; ತಂದೆ ನಿನ್ನೊಳಗಿಹನು ಘನಿಸುವ.
ಶಿವನಿಗರ್ಪಿಸಿಕೊ ನಿನ್ನನು; ಆಗದಿರು ಪಿರಿಕೆ.”
ಎಂಥ ಉಪದೇಶ ನಿನ್ನದು ಅಣ್ಣ ! ಇದರಡಿಯ
ಸಿದ್ಧಿ ಅದು ಎಂಥದು ! ಭಕ್ತಿ, ಕರ್ಮ, ಜ್ಞಾನ,
ಒಂದಾಗಿ ನೀಡಿದವು ಈ ಸಿದ್ಧಿಯನು ನಿನಗೆ.
ಅದರ ಲೇಶವನನುಗ್ರಹಿಸಣ್ಣ ನೀ ನನಗೆ,
ನನ್ನ ಸೋದರ ಜನಕೆ. ಈ ಅನುಗ್ರಹದಾನ
ರಕ್ಷಿಸಲಿ ಲೋಕವನು. ಬಾ, ಅಣ್ಣ, ಕೈ ಹಿಡಿಯ !

ತನ್ನತನ

ಪಾವ್ನಗಡದ ಮಲೆಯ ಕೋಡು
ತೋಳ ಚಾಚಿ ನಭವ ತಾಕಿ
ಓಡುವ ಮೋಡಗಳ ಜೊತೆಗೆ
ಆಡುತ್ತಿಹುದು ಅಡ್ಡಹಾಕಿ ;

ಬೈಗುಸಾರೆ ಐದು ಹಕ್ಕಿ
ಗೂಡ ಕುರಿತು ಓಡುತ್ತಲಿವೆ ;
ಹೊಂಬಿಸಿಲನು ಹೊದೆದ ವನದ
ಗಿಡ ಮರ ಅವ ನೋಡುತ್ತಲಿವೆ ;

ಸಂಜೆ ಬಾನು ಹೊಂಬೆಳಗನು
ನೆಲದಗಲಕೆ ಹಾಸುತಿದೆ ;
ದಿವಸವೆಲ್ಲ ಮೊರೆದ ಗಾಳಿ
ಶಾಂತವಾಗಿ ಬೀಸುತಿದೆ ;

ಏನು ಏಕೆ ಎಂಬ ಎಲ್ಲ
ಅಲೆಯ ಮರೆತು ಎನ್ನ ಮನ
ಹೇಳ ತಗದ ಸುಖವ....ಅದೆಯೊ
ನನ್ನು ಸಿರಿನ ತನ್ನತನ ?

ಕರುಣೆ ದೈವ

ಎಂತು ಹೊಗಳಲಿ ನಿನ್ನ ಕರುಣೆಯನು, ತಂದೆ !
ಸಂತತ ನಿರಂತರ, ಕೃಪಾಳು, ಪೊರೆವುದೆ ನಿನ್ನ
ಪಂತವೆಂದವನು ಸಲಹುತ ನೀನು ನಿಂದೆ.

ಎಳೆಯ, ತಿಳಿವಿಲಿ, ತಪ್ಪಿ ನಡೆಯೆ, ಮುಳಿಯದೆ ನೀನು
ಕಳಕಳಿಸಿ ಕೆಡದಂದ ಹಿಂದಕೆಳೆದೆ;
ನಳಿನಾಕ್ಷ, ಹರೆಯ ಅತಿರೇಕದಾಳಕೆ ಇಳಿಯೆ
ಮುಳುಗ ಬಿಡದದ ನೀನು ಉದ್ಧರಿಸಿದೆ.

ಹಣ ಬಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯನು ತಂದ ಹೊತ್ತಲಿ, ಅಣುಗ,
ಗುಣ ಹಿರಿದು, ಹಣ ಅಲ್ಲ, ಎಂದು ಒಳಗೆ
ಚಣ ಚಣವು ಗುಣು ಗುಣಿಸಿ ನೆನವ ನೀಡಿದೆ, ಉಸಿವ
ದಣಿ, ಓಜ, ಭರ್ತ, ಉದ್ಧಾರಕರ್ತ.

ಯುಗವಾದಿಯಿಂದ ಜಗವೆಲ್ಲವನು ಇಮವರಿಗೆ
ಸೊಗದಲಿರಿಸಿದ ಕರುಣೆ ನೀನು ನನ್ನ
ಸೊಗದಿ ಬಾಳಿಸಿ ಕಾವೆ, ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದಕೆ,
ನಿಗಮವಂದಿತ, ನಿತ್ಯ, ನಿರವಚ್ಯ, ಹೇ !

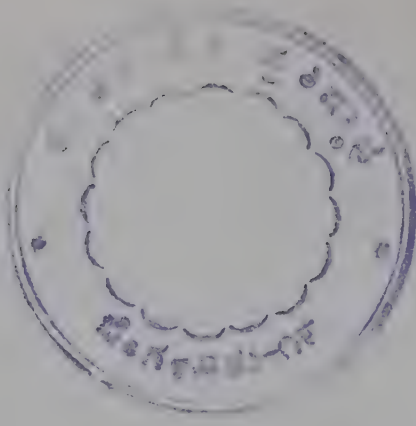
ಅಟ

ಬಾ ಎಂದು ನಾ ಕರೆದೆ; ನೀ ಎದುರಿಗೈತಂದೆ ;
ಬಂದುದರಿಯದೆ ನಾನು ನಿಂದೆ ;
ಎದುರಿಗೈತರುತ ನೀ ಕಣ್ಣು ನೋಟವ ಕದ್ದೆ ;
ಕರುಣೆಯಲೆ ಇಂಥ ಕುಂದೆ ?

ಹಸಿವು ಎಂದಿತು ಹಸುಳೆ; ತಾಯಿ ಅನ್ನವ ತಂದೆ ;
ನೀಡಿ ಇರಿಸಿದೆ ಬಾಯ ಮುಂದೆ ;
ಅನ್ನವನು ತುಟಿಗಿಟ್ಟು ಬಾಯ ಮುತ್ತನು ಕೊಟ್ಟೆ ;
ಹೊರೆವಾಕೆಯಲಿ ನಡತೆ ಚಂದೆ ?

ನಲ್ಲ ನಲ್ಲೆಯರಾಟದಲಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಾಲೆ
ಉಂಟು ; ಈ ಹದನ ನಾ ಬಲ್ಲೆ.
ಆದರದು ಬರಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿನಲೆ ಮುಗಿಯಲೆ ?
ಇಲ್ಲವೇ ಒಡನಾಟ, ಲಲ್ಲೆ ?

ನಿನ್ನ ಕಂಡಾಕ್ಷಣವೆ ನನ್ನ ಮರೆಯುತ ನಾನು
ನಿನ್ನ ಸವಿಯದೆ ಇಂತು ನೊಂದೆ.
ನಾನೆನ್ನುವುದು ನಂದಿರದೆ ನೀನು ಮರೆಯದೆ
ಅನುಭವಿಸುವುದು ಎಂದು ತಂದೆ ?

ರಾಧಾಕೃಷ್ಣ

ದೇ ಕೃಷ್ಣ, ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣ, ನನ್ನದೆಯ ರಂಗದಲಿ
ಯಾವ ಆಟವ ಹೂಡಿ, ರಾಧಾ ಮನೋಹರ,
ಈ ಬಾಳ ಮರುಳು ಮಾಡುತಲಿಹೆ? ಹೃಷೀಕೇಶ,
ಜೀವೇಶ, ಇದು ಯಾವ ಗಾರುಡಿಯ ಮೋಹರ
ಮನವ ಮುಸುಕಿತು? ಕರುಳ ನುಲಿಸಿ ಭಾವವನೆಲ್ಲ
ನೆರೆಹಿಡಿದು ನಿಲಿಸಿ ತನ್ನೊಂದಿಂದ್ರ ಜಾಲದಲಿ,
ಇಹುದಾವುದಿಲ್ಲವಾವುದು ಎಂಬರಿನ ಕಲಕೆ,
ತನ್ನಿಚ್ಛೆಯಲಿ ಕುಣಿಸುತಿದೆ ಚಿತ್ರತಾಲದಲಿ ?
ಓ ಕೃಷ್ಣ, ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣ, ರಾಧಾ ಮನೋಹರ
ಜೀವೇಶ ಇದು ಯಾವ ಗಾರುಡಿಯ ಮೋಹರ ?

ಬೆಲೆ : ರೂ. ೨-೦೦